Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)

της 2ας Ιουνίου 2016*

«Κοινή εξωτερική πολιτική και πολιτική ασφάλειας — Περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν — Περιορισμοί στις μεταφορές κεφαλαίων στις οποίες εμπλέκονται ιρανικά χρηματοπιστωτικά ιδρύματα — Αρμοδιότητα του Γενικού Δικαστηρίου — Προσφυγή ακυρώσεως — Κανονιστική πράξη που δεν απαιτεί τη λήψη εκτελεστικών μέτρων — Πράξη που αφορά άμεσα τον προσφεύγοντα — Έννομο συμφέρον — Παραδεκτό — Αναλογικότητα — Υποχρέωση αιτιολογήσεως — Νομικές εγγυήσεις του άρθρου 215, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ — Ασφάλεια δικαίου — Απαγόρευση των αυθαιρεσιών — Προσβολή θεμελιωδών δικαιωμάτων»

Στην υπόθεση T-160/13,

Bank Mellat, με έδρα την Τεχεράνη (Ιράν), εκπροσωπούμενη αρχικώς από τον S. Zaiwalla, τις P. Reddy, F. Zaiwalla, Z. Burbeza, A. Meskarian, solicitors, τους D. Wyatt, QC, R. Blakeley και G. Beck, barristers, στη συνέχεια, από τον S. Zaiwalla, τις P. Reddy, Z. Burbeza, A. Meskarian, τους D. Wyatt, R. Blakeley και G. Beck,

προσφεύγουσα,

κατά

Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, εκπροσωπούμενου από τους M. Bishop και I. Ρόδιο,

καθού,

υποστηριζόμενου από

την **Ευρωπαϊκή Επιτροπή**, εκπροσωπούμενη από την D. Gauci και τον M. Κωνσταντινίδη,

και

το **Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας**, εκπροσωπούμενο αρχικώς από τους S. Behzadi-Spencer, L. Christie και την C. Brodie, στη συνέχεια από τις C. Brodie και V. Kaye, επικουρούμενες από την S. Lee, barrister,

παρεμβαίνοντες,

με αντικείμενο την ακύρωση του άρθρου 1, σημείο 15, του κανονισμού (ΕΕ) 1263/2012 του Συμβούλιο, της 21ης Δεκεμβρίου 2012, για την τροποποίηση του κανονισμού (ΕΕ) 267/2012 σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν (ΕΕ 2012, L 356, σ. 34), ή την ακύρωση της προμνησθείσας διάταξης στο μέτρο που δεν προβλέπει εξαίρεση η οποία να έχει εφαρμογή στην περίπτωση της

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

προσφεύγουσας, καθώς και αίτημα να κριθεί ανεφάρμοστο το άρθρο 1, σημείο 6, της αποφάσεως 2012/635/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 15ης Οκτωβρίου 2012, για την τροποποίηση της αποφάσεως 2010/413/ΚΕΠΠΑ για περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν (ΕΕ 2012, L 282, σ. 58).

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους H. Kanninen, πρόεδρο, I. Pelikánová (εισηγήτρια) και E. Buttigieg, δικαστές,

γραμματέας: C. Heeren, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 7ης Ιουλίου 2015,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

1 Η προσφεύγουσα, Bank Mellat, είναι ιρανική εμπορική τράπεζα.

2 Η υπό κρίση υπόθεση εντάσσεται στο πλαίσιο των περιοριστικών μέτρων τα οποία ελήφθησαν προκειμένου να ασκηθεί πίεση στην Ισλαμική Δημοκρατία του Ιράν ώστε να παύσει τις πυρηνικές δραστηριότητες που ενέχουν κίνδυνο διάδοσης των πυρηνικών όπλων καθώς και την ανάπτυξη συστημάτων εκτόξευσης τέτοιων όπλων (στο εξής: διάδοση των πυρηνικών όπλων).

3 Στις 26 Ιουλίου 2010, το όνομα της προσφεύγουσας ενεγράφη στους καταλόγους των οντοτήτων που συμμετέχουν στη διάδοση των πυρηνικών όπλων στο Ιράν, οι οποίοι παρατίθενται στο παράρτημα ΙΙ της αποφάσεως 2010/413/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 26ης Ιουλίου 2010, για περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν και για την κατάργηση της κοινής θέσης 2007/140/ΚΕΠΠΑ (ΕΕ 2010, L 195, σ. 39), και στο παράρτημα V του κανονισμού (ΕΚ) 423/2007 του Συμβουλίου, της 19ης Απριλίου 2007, σχετικά με ορισμένα περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν (ΕΕ 2007, L 103, σ. 1).

4 Κατόπιν της κατάργησης του κανονισμού 423/2007 με τον κανονισμό (ΕΕ) 961/2010 του Συμβουλίου, της 25ης Οκτωβρίου 2010, σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν (ΕΕ 2010, L 281, σ. 1), το όνομα της προσφεύγουσας περιελήφθη στο παράρτημα VIII του τελευταίου κανονισμού. Κατόπιν δε της κατάργησης του κανονισμού 961/2010 με τον κανονισμό (ΕΕ) 267/2012 του Συμβουλίου, της 23ης Μαρτίου 2012, σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν (ΕΕ 2012, L 88, σ. 1), το όνομα της προσφεύγουσας περιελήφθη στο παράρτημα IX του τελευταίου κανονισμού.

5 Τα υφιστάμενα περιοριστικά μέτρα που αφορούσαν το Ιράν τροποποιήθηκαν και ελήφθησαν νέα περιοριστικά μέτρα εις βάρος του με την απόφαση 2012/635/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 15ης Οκτωβρίου 2012, για την τροποποίηση της αποφάσεως 2010/413 (ΕΕ 2012, L 282, σ. 58), και με τον κανονισμό (ΕΕ) 1263/2012, του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 2012, για την τροποποίηση του κανονισμού 267/2012 (ΕΕ L 356, σ. 34, στο εξής: προσβαλλόμενος κανονισμός). Ειδικότερα, το άρθρο 1, σημείο 6, της αποφάσεως 2012/635 τροποποίησε το άρθρο 10 της αποφάσεως 2010/413, ενώ το άρθρο 1, σημείο 15, του προσβαλλόμενου κανονισμού τροποποίησε το άρθρο 30 του κανονισμού 267/2012 και προσέθεσε σ' αυτόν τα άρθρα 30α και 30β.

6 Το άρθρο 10 της αποφάσεως 2010/413, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 1, σημείο 6, της αποφάσεως 2012/635, προβλέπει, μεταξύ άλλων, περιορισμούς στις χρηματοπιστωτικές συναλλαγές μεταξύ, αφενός, των εγκατεστημένων στο Ιράν χρηματοπιστωτικών ιδρυμάτων καθώς και των υποκαταστημάτων ή θυγατρικών τους, και, αφετέρου, των χρηματοπιστωτικών ιδρυμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

7 Κατά την παράγραφο 2 του άρθρου 10 της αποφάσεως 2010/413, όπως τροποποιήθηκε, επιτρέπεται να πραγματοποιούνται μόνον, πρώτον, οι συναλλαγές που αφορούν τρόφιμα, υγειονομική περίθαλψη ή ιατρικό εξοπλισμό ή εξυπηρετούν γεωργικούς ή ανθρωπιστικούς σκοπούς (στο εξής: ανθρωπιστικά εμβάσματα), δεύτερον, οι συναλλαγές που αφορούν προσωπικά εμβάσματα, τρίτον, οι συναλλαγές που αφορούν την εκτέλεση των εξαιρέσεων που προβλέπονται στην απόφαση 2010/413, τέταρτον, οι συναλλαγές που σχετίζονται με συγκεκριμένη εμπορική σύμβαση, μη απαγορευόμενη από την προμνησθείσα απόφαση, πέμπτον, οι συναλλαγές που αφορούν διπλωματική ή προξενική αποστολή ή διεθνή οργανισμό και, έκτον, οι συναλλαγές που αφορούν την πληρωμή προς ικανοποίηση απαιτήσεων κατά του Ιράν, ιρανικών προσώπων ή οντοτήτων, και οι συναλλαγές παρόμοιας φύσης.

8 Κατά την παράγραφο 3 του άρθρου 10 της αποφάσεως 2010/413, όπως τροποποιήθηκε, οι μεταφορές κεφαλαίων προς και από το Ιράν που πραγματοποιούνται μέσω ιρανικών τραπεζών και χρηματοπιστωτικών ιδρυμάτων στο πλαίσιο των συναλλαγών της παραγράφου 2 του ίδιου άρθρου υπόκεινται, αναλόγως της περιπτώσεως και του αντικειμένου των μεταφορών, καθώς και από διάφορα κατώτατα όρια και άνω, σε υποχρέωση προηγούμενης κοινοποίησης και σε υποχρέωση προηγούμενης έγκρισης εκ μέρους της αρμόδιας εθνικής αρχής.

9 Τα άρθρα 30 έως 30β του κανονισμού 267/2012, όπως τροποποιήθηκαν με το άρθρο 1, σημείο 15, του προσβαλλόμενου κανονισμού, επαναλαμβάνουν, ουσιαστικά, τους ως άνω περιορισμούς και τις ως άνω υποχρεώσεις κοινοποίησης και έγκρισης.

10 Τουτέστιν, το άρθρο 30 του κανονισμού 267/2012, όπως τροποποιήθηκε, προβλέπει περιορισμούς στις χρηματοπιστωτικές συναλλαγές μεταξύ, αφενός, πιστωτικών ιδρυμάτων και χρηματοπιστωτικών οργανισμών και ανταλλακτηρίων συναλλάγματος εγκατεστημένων στο Ιράν, καθώς και των υποκαταστημάτων ή θυγατρικών τους, και των πιστωτικών ιδρυμάτων και χρηματοπιστωτικών οργανισμών και ανταλλακτηρίων συναλλάγματος που ελέγχονται από πρόσωπα, οντότητες ή οργανισμούς εγκατεστημένους στο Ιράν, και, αφετέρου, των χρηματοπιστωτικών ιδρυμάτων της Ένωσης.

11 Ειδικότερα, κατά το άρθρο 30, παράγραφος 2, του κανονισμού 267/2012, όπως τροποποιήθηκε, επιτρέπεται να πραγματοποιούνται μόνον, πρώτον, τα ανθρωπιστικά εμβάσματα, δεύτερον, τα προσωπικά εμβάσματα, τρίτον, οι μεταφορές σε σχέση με ειδική εμπορική σύμβαση υπό την προϋπόθεση ότι τέτοια μεταφορά δεν απαγορεύεται βάσει του κανονισμού 267/2012, τέταρτον, οι μεταφορές που αφορούν διπλωματική ή προξενική αποστολή ή διεθνή οργανισμό, πέμπτον, οι μεταφορές που αφορούν πληρωμή προς ικανοποίηση απαιτήσεων κατά προσώπου, οντότητας ή οργανισμού του Ιράν, ή οι μεταφορές παρόμοιας φύσης, και, έκτον, οι μεταφορές που είναι αναγκαίες προς εκπλήρωση των υποχρεώσεων που απορρέουν από τις συμβάσεις στις οποίες αναφέρεται το άρθρο 12, παράγραφος 1, στοιχείο β′, του κανονισμού 267/2012.

12 Κατά το άρθρο 30, παράγραφοι 3, 4 και 5, του κανονισμού 267/2012, όπως τροποποιήθηκε, οι μεταφορές κεφαλαίων για τις οποίες μπορεί να χορηγηθεί άδεια βάσει της παραγράφου 2 του ίδιου άρθρου υπόκεινται, αναλόγως της περιπτώσεως και του αντικειμένου τους, καθώς και, από διάφορα κατώτατα όρια και άνω, σε υποχρέωση προηγούμενης κοινοποίησης και σε υποχρέωση προηγούμενης έγκρισης εκ μέρους της αρμόδιας εθνικής αρχής.

13 Το άρθρο 30α του κανονισμού 267/2012 προβλέπει, μεταξύ άλλων, ορισμένους περιορισμούς στις μεταφορές κεφαλαίων που δεν καλύπτονται από το άρθρο 30 του ίδιου κανονισμού μεταξύ, αφενός, προσώπων, οντοτήτων ή οργανισμών του Ιράν και, αφετέρου, υπηκόων της Ένωσης.

14 Κατά το άρθρο 30β, παράγραφος 1, του κανονισμού 267/2012, οι προβλεπόμενοι στα άρθρα 30 και 30α αυτού περιορισμοί δεν εφαρμόζονται οσάκις έχει χορηγηθεί άδεια σύμφωνα με τα άρθρα 24, 25, 26, 27, 28 ή 28α του εν λόγω κανονισμού.

15 Κατά το άρθρο 30β, παράγραφος 3, του κανονισμού 267/2012, για τους σκοπούς του άρθρου 30, παράγραφος 3, στοιχεία β′ και γ′, και του άρθρου 30α, παράγραφος 1, στοιχείο γ′, του ίδιου κανονισμού, οι αρμόδιες αρχές χορηγούν την άδεια, υπό τους όρους και τις προϋποθέσεις που κρίνονται κατάλληλες, εκτός εάν έχουν εύλογους λόγους να θεωρούν ότι η μεταφορά κεφαλαίων για την οποία ζητείται η άδεια παραβαίνει ενδεχομένως απαγόρευση ή υποχρέωση που προβλέπεται στον κανονισμό 267/2012.

16 Με απόφαση της 29ης Ιανουαρίου 2013, Bank Mellat κατά Συμβουλίου (T-496/10, Συλλογή, EU:T:2013:39), το Γενικό Δικαστήριο ακύρωσε την εγγραφή του ονόματος της προσφεύγουσας στον κατάλογο του παραρτήματος ΙΙ της αποφάσεως 2010/413, στον κατάλογο του παραρτήματος V του κανονισμού 423/2007, στον κατάλογο του παραρτήματος VIII του κανονισμού 961/2010 και σε εκείνον του παραρτήματος IX του κανονισμού 267/2012. Το Γενικό Δικαστήριο διαπίστωσε, μεταξύ άλλων, ότι οι περιστάσεις τις οποίες έλαβε υπόψη το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης σε σχέση με την προσφεύγουσα δεν αποδείκνυαν ότι είχε παράσχει στήριξη στη διάδοση των πυρηνικών όπλων. Με απόφαση της 18ης Φεβρουαρίου 2016, Συμβούλιο κατά Bank Mellat (C-176/13 P, Συλλογή, EU:C:2016:96), το Δικαστήριο απέρριψε την αίτηση αναιρέσεως που άσκησε το Συμβούλιο κατά της προμνησθείσας αποφάσεως Bank Mellat κατά Συμβουλίου (EU:T:2013:39).

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

17 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 15 Μαρτίου 2013, η προσφεύγουσα άσκησε την υπό κρίση προσφυγή, με την οποία ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να ακυρώσει το άρθρο 1, σημείο 15, του προσβαλλόμενου κανονισμού·

— να ακυρώσει το άρθρο 1, σημείο 15, του προσβαλλόμενου κανονισμού στο μέτρο που δεν προβλέπει εξαίρεση η οποία να έχει εφαρμογή στην περίπτωση της προσφεύγουσας·

— να κρίνει ότι το άρθρο 1, σημείο 6, της αποφάσεως 2012/635 δεν έχει εφαρμογή ως προς την προσφεύγουσα·

— να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα.

18 Με το υπόμνημα αντικρούσεως που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 27 Ιουνίου 2013 το Συμβούλιο ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να απορρίψει την προσφυγή·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

19 Με δικόγραφα που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 24 Ιουνίου και στις 10 Ιουλίου 2013, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή και το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας ζήτησαν να παρέμβουν στην παρούσα διαδικασία υπέρ του Συμβουλίου. Με διατάξεις της 9ης Σεπτεμβρίου 2013, ο πρόεδρος του τετάρτου τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου επέτρεψε τις παρεμβάσεις.

20 Η Επιτροπή και το Ηνωμένο Βασίλειο ζητούν από το Γενικό Δικαστήριο να απορρίψει την προσφυγή.

21 Κατόπιν μεταβολής της συνθέσεως των τμημάτων του Γενικού Δικαστηρίου, η εισηγήτρια δικαστής τοποθετήθηκε στο πρώτο τμήμα, στο οποίο ανατέθηκε, κατά συνέπεια, η υπό κρίση υπόθεση με απόφαση της 4ης Οκτωβρίου 2013.

22 Κατόπιν εκθέσεως της εισηγήτριας δικαστή, το Γενικό Δικαστήριο (πρώτο τμήμα) αποφάσισε, στις 23 Απριλίου 2015, να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία και, στο πλαίσιο των μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας που προβλέπονται από το άρθρο 64 του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου της 2ας Μαΐου 1991, έθεσε ερωτήσεις στις οποίες οι διάδικοι έπρεπε να απαντήσουν γραπτώς και προφορικώς, ζητώντας τους, μεταξύ άλλων, να υποβάλουν γραπτές παρατηρήσεις επί της αρμοδιότητας του Γενικού Δικαστηρίου να αποφανθεί επί του τρίτου αιτήματος της προσφεύγουσας με το οποίο ζητείται να κηρυχθεί μη εφαρμοστέο το άρθρο 1, σημείο 6, της αποφάσεως 2012/635. Οι διάδικοι απάντησαν στα ανωτέρω εντός της προθεσμίας που έταξε το Γενικό Δικαστήριο.

23 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 7ης Ιουλίου 2015. Με την ευκαιρία αυτή, η προσφεύγουσα διευκρίνισε, αφενός, ότι το πρώτο και το δεύτερο αίτημά της υποβάλλονταν εναλλακτικά και, αφετέρου, ότι το δεύτερο αίτημά της αφορούσε την ακύρωση του άρθρου 1, σημείο 15, του προσβαλλόμενου κανονισμού στο μέτρο που η διάταξη αυτή δεν προέβλεπε εξαίρεση η οποία να έχει εφαρμογή στην περίπτωσή της.

24 Προτού εξετασθεί η διαφορά επί της ουσίας, πρέπει να εξετασθεί αυτεπαγγέλτως η αρμοδιότητα του Γενικού Δικαστηρίου να αποφανθεί επί της προσφυγής, καθώς και το παραδεκτό των δύο πρώτων αιτημάτων της προσφεύγουσας, το οποίο αμφισβητείται από το Συμβούλιο και από τους παρεμβαίνοντες.

Σκεπτικό

1. *Επί της αρμοδιότητας του Γενικού Δικαστηρίου*

25 Απαντώντας σε γραπτή ερώτηση του Γενικού Δικαστηρίου, το Συμβούλιο και οι παρεμβαίνοντες προέβαλαν ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν είχε αρμοδιότητα να αποφανθεί επί του τρίτου αιτήματος της προσφεύγουσας, διότι το άρθρο 1, σημείο 6, της αποφάσεως 2012/635 εμπίπτει, ως διάταξη αφορώσα την κοινή εξωτερική πολιτική και πολιτική ασφαλείας (ΚΕΠΠΑ), στην προβλεπόμενη στο άρθρο 275 ΣΛΕΕ εξαίρεση από την αρμοδιότητα του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

26 Το Ηνωμένο Βασίλειο διατείνεται, επιπλέον, ότι η αναρμοδιότητα του Γενικού Δικαστηρίου να ελέγξει τη νομιμότητα του άρθρου 1, σημείο 6, της αποφάσεως 2012/635 συνεπάγεται ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν είναι αρμόδιο να αποφανθεί ούτε επί των αιτημάτων των σχετικών με το άρθρο 1, σημείο 15, του προσβαλλόμενου κανονισμού, που θεσπίσθηκε βάσει της ανωτέρω διατάξεως.

27 Η προσφεύγουσα εκτιμά ότι το Γενικό Δικαστήριο είναι αρμόδιο να αποφανθεί επί της προσφυγής στο σύνολό της. Προβάλλει, ειδικότερα, ότι το άρθρο 275 ΣΛΕΕ πρέπει, ως εξαίρεση από την αρμοδιότητα του δικαστή της Ένωσης, να ερμηνεύεται συσταλτικά. Προσθέτει ότι το άρθρο 1, σημείο 6, της αποφάσεως 2012/635 αφορά φυσικά και νομικά πρόσωπα, τουτέστιν, μεταξύ άλλων, τα ιρανικά χρηματοπιστωτικά ιδρύματα και τα πρόσωπα και τις οντότητες που επιθυμούν να εκτελέσουν συναλλαγές στις οποίες εμπλέκονται τα εν λόγω ιδρύματα, ως προς τα οποία η ανωτέρω διάταξη παράγει έννομα αποτελέσματα. Για τον λόγο αυτό, αποτελεί, κατά την προσφεύγουσα, απόφαση η οποία προβλέπει περιοριστικά μέτρα εις βάρος φυσικών ή νομικών προσώπων υπό την έννοια του άρθρου 275, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ. Επιπλέον, κατά την προσφεύγουσα, η αρμοδιότητα του Γενικού

Δικαστηρίου να ελέγξει τη νομιμότητα του άρθρου 1, σημείο 6, της αποφάσεως 2012/635 απορρέει επίσης από το γεγονός ότι η διάταξη αυτή αποτέλεσε τη βάση για τη θέσπιση του άρθρου 1, σημείο 15, του προσβαλλόμενου κανονισμού, του οποίου την ακύρωση μπορεί παραδεκτώς να ζητήσει.

28 Το άρθρο 275 ΣΛΕΕ προβλέπει τα εξής:

«Το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης δεν έχει αρμοδιότητα όσον αφορά τις διατάξεις σχετικά με την κοινή εξωτερική πολιτική και πολιτική ασφαλείας, ούτε όσον αφορά τις πράξεις που θεσπίζονται βάσει αυτών.

Το Δικαστήριο, πάντως, είναι αρμόδιο να ελέγχει την τήρηση του άρθρου 40 της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση και να αποφαίνεται επί των προσφυγών που ασκούνται σύμφωνα με τις προϋποθέσεις του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, της παρούσας Συνθήκης και αφορούν τον έλεγχο της νομιμότητας των αποφάσεων που προβλέπουν περιοριστικά μέτρα κατά φυσικών ή νομικών προσώπων, τις οποίες θεσπίζει το Συμβούλιο βάσει του τίτλου V, κεφάλαιο 2, της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση.»

29 Κατά το άρθρο 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο δύναται, υπό τις προϋποθέσεις του πρώτου και του δευτέρου εδαφίου της διατάξεως αυτής, να ασκεί προσφυγή κατά των πράξεων των οποίων είναι αποδέκτης ή που το αφορούν άμεσα και ατομικά, καθώς και κατά των κανονιστικών πράξεων που το αφορούν άμεσα χωρίς να απαιτούν τη λήψη εκτελεστικών μέτρων.

30 Επιπλέον, κατά το άρθρο 277 ΣΛΕΕ, παρά τη λήξη της προθεσμίας του άρθρου 263, έκτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, κάθε διάδικος μπορεί, επ' ευκαιρία διαφοράς που θέτει υπό αμφισβήτηση πράξη γενικής ισχύος εκδοθείσα από θεσμικό ή άλλο όργανο ή οργανισμό της Ένωσης, να επικαλείται το ανεφάρμοστο της πράξης αυτής ενώπιον του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης για έναν από τους λόγους του άρθρου 263, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ.

31 Εν προκειμένω, με το τρίτο αίτημά της, η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο να κρίνει ανεφάρμοστο, ως προς αυτήν, το άρθρο 1, σημείο 6, της αποφάσεως 2012/635, που αποτελεί διάταξη σχετική με την ΚΕΠΠΑ υπό την έννοια του άρθρου 275 ΣΛΕΕ. Στο υπόμνημα απαντήσεως, η προσφεύγουσα διευκρίνισε ότι το αίτημα αυτό συνιστούσε ένσταση έλλειψης νομιμότητας κατά την έννοια του άρθρου 277 ΣΛΕΕ.

32 Συναφώς, κατά τη νομολογία, το άρθρο 275 ΣΛΕΕ εισάγει παρέκκλιση από τον κανόνα της γενικής αρμοδιότητας την οποία απονέμει το άρθρο 19 ΣΕΕ στο Δικαστήριο προκειμένου να διασφαλίσει την τήρηση του δικαίου κατά την ερμηνεία και την εφαρμογή των Συνθηκών και, ως εκ τούτου, πρέπει να ερμηνεύεται συσταλτικώς (βλ., συναφώς, απόφαση της 24ης Ιουνίου 2014, Κοινοβούλιο κατά Συμβουλίου, C-658/11, Συλλογή, EU:C:2014:2025, σκέψη 70).

33 Ωστόσο, αφενός, εν προκειμένω, τα μέτρα που ελήφθησαν με το άρθρο 1, σημείο 6, της αποφάσεως 2012/635 αποτελούν μέτρα γενικής φύσεως, καθόσον το πεδίο εφαρμογής τους καθορίζεται βάσει αντικειμενικών κριτηρίων και όχι με αναφορά σε προσδιοριζόμενα φυσικά ή νομικά πρόσωπα. Κατά συνέπεια, αντιθέτως προς ό,τι προβάλλει η προσφεύγουσα, το άρθρο 1, σημείο 6, της αποφάσεως 2012/635 δεν συνιστά, αυτό καθαυτό, απόφαση που προβλέπει περιοριστικά μέτρα εις βάρος φυσικών ή νομικών προσώπων κατά την έννοια του 275, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ (βλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 25ης Απριλίου 2012, Manufacturing Support & Procurement Kala Naft κατά Συμβουλίου, T-509/10, Συλλογή, EU:T:2012:201, σκέψη 37, που επιβεβαιώθηκε συναφώς με την απόφαση της 28ης Νοεμβρίου 2013, Συμβούλιο κατά Manufacturing Support & Procurement Kala Naft, C-348/12 P, Συλλογή, EU:C:2013:776, σκέψη 99).

34 Αφετέρου, η προσφεύγουσα προέβαλε την ένσταση έλλειψης νομιμότητας αναφορικά με το άρθρο 1, σημείο 6, της αποφάσεως 2012/635, προς στήριξη της προσφυγής ακυρώσεως που ασκήθηκε κατά του άρθρου 1, σημείο 15, του προσβαλλόμενου κανονισμού.

35 Συναφώς, από τις σκέψεις 5 έως 15 ανωτέρω προκύπτει ότι το άρθρο 1, σημείο 15, του προσβαλλόμενου κανονισμού αποβλέπει στην εφαρμογή, στον τομέα που καλύπτει η Συνθήκη ΣΕΕ, του άρθρου 1, σημείο 6, της αποφάσεως 2012/635.

36 Ωστόσο, το άρθρο 1, σημείο 15, του προσβαλλόμενου κανονισμού δεν συνιστά απόφαση που προβλέπει περιοριστικά μέτρα εις βάρος φυσικών ή νομικών προσώπων κατά την έννοια του 275, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ. Συγκεκριμένα, εφαρμόζεται σε αντικειμενικώς προσδιοριζόμενες καταστάσεις και παράγει έννομα αποτελέσματα έναντι κατηγοριών προσώπων που καθορίζονται κατά τρόπο γενικό και αφηρημένο, καθότι εφαρμόζεται, ειδικότερα, σε όλες τις μεταφορές μεταξύ οιασδήποτε ιρανικής τράπεζας ή οιουδήποτε ιρανικού χρηματοπιστωτικού ιδρύματος και οιουδήποτε χρηματοπιστωτικού ιδρύματος εγκατεστημένου στην Ένωση, η δε εφαρμογή του δεν απορρέει από την εκ μέρους του Συμβουλίου εκτίμηση των συγκεκριμένων περιστάσεων ορισμένου ιδρύματος.

37 Κατά συνέπεια, η ένσταση ελλείψεως νομιμότητας σχετικά με το άρθρο 1, σημείο 6, της αποφάσεως 2012/635, την οποία ήγειρε η προσφεύγουσα στο πλαίσιο του τρίτου αιτήματός της, δεν προβλήθηκε προς στήριξη προσφυγής ακυρώσεως ασκηθείσας κατά αποφάσεως που προβλέπει περιοριστικά μέτρα εις βάρος φυσικών ή νομικών προσώπων κατά την έννοια του άρθρου 275, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ.

38 Λαμβανομένων υπόψη των όσων διαπιστώθηκαν στις σκέψεις 33 και 37 ανωτέρω, συνάγεται ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν είναι αρμόδιο, βάσει του άρθρου 275 ΣΛΕΕ, να αποφανθεί επί του τρίτου αιτήματος της προσφεύγουσας.

39 Όσον αφορά την αρμοδιότητα του Γενικού Δικαστηρίου να αποφανθεί επί του πρώτου και επί του δεύτερου αιτήματος, λαμβανομένης επίσης υπόψη της νομολογίας που υπομνήσθηκε στη σκέψη 32 ανωτέρω, η προβλεπόμενη στο άρθρο 275 ΣΛΕΕ εξαίρεση από την αρμοδιότητα του δικαστή της Ένωσης δεν είναι δυνατόν να ερμηνεύεται τόσο ευρέως ώστε να αποκλείει τον έλεγχο της νομιμότητας πράξεως εκδοθείσας βάσει του άρθρου 215 ΣΛΕΕ, όπως το άρθρο 1, σημείο 15, του προσβαλλόμενου κανονισμού, που δεν άπτεται της ΚΕΠΠΑ, για τον λόγο και μόνον ότι η έγκυρη έκδοση της εν λόγω πράξεως εξαρτάται από την προηγούμενη έκδοση αποφάσεως που να άπτεται της ΚΕΠΠΑ. Πράγματι, τέτοια ερμηνεία της επίμαχης εξαιρέσεως θα προσέκρουε τόσο στη γενική αρμοδιότητα, η οποία ανατίθεται στο Δικαστήριο με το άρθρο 19 ΣΛΕΕ, όσο και στην ειδική αρμοδιότητα, η οποία του ανατίθεται ρητώς με το άρθρο 263, πρώτο, δεύτερο και τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ (βλ., συναφώς, απόφαση της 4ης Ιουνίου 2014, Sina Bank κατά Συμβουλίου, T-67/12, EU:T:2014:348, σκέψη 41).

40 Κατά συνέπεια, διαπιστώνεται ότι το Γενικό Δικαστήριο είναι αρμόδιο, βάσει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, να αποφανθεί επί του πρώτου και επί του δεύτερου αιτήματος της προσφεύγουσας.

2. *Επί του παραδεκτού του πρώτου και του δεύτερου αιτήματος της προσφεύγουσας*

41 Το Συμβούλιο, η Επιτροπή και το Ηνωμένο Βασίλειο υποστηρίζουν ότι το αίτημα περί ακυρώσεως του άρθρου 1, σημείο 15, του προσβαλλόμενου κανονισμού δεν πληροί τις προϋποθέσεις παραδεκτού του άρθρου 263 ΣΛΕΕ.

42 Το Συμβούλιο υποστηρίζει, επιπροσθέτως, ότι το πρώτο και το δεύτερο αίτημα είναι απαράδεκτα δεδομένου ότι, κατά τον χρόνο άσκησης της προσφυγής, η προσφεύγουσα δεν είχε έννομο συμφέρον να ζητήσει την ακύρωση του άρθρου 1, σημείο 15, του προσβαλλόμενου κανονισμού.

43 Η προσφεύγουσα απαντά ότι η προσφυγή της είναι παραδεκτή.

Επί της τηρήσεως των προϋποθέσεων του άρθρου 263 ΣΛΕΕ

44 Κατά το άρθρο 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, «[κ]άθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο μπορεί, υπό τις προϋποθέσεις του πρώτου και του δευτέρου εδαφίου, να ασκεί προσφυγή κατά των πράξεων των οποίων είναι αποδέκτης ή που το αφορούν άμεσα και ατομικά, καθώς και κατά των κανονιστικών πράξεων που το αφορούν άμεσα χωρίς να [απαιτούν τη λήψη εκτελεστικών μέτρων]».

45 Πρώτον, το Ηνωμένο Βασίλειο υποστηρίζει ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός δεν είναι κανονιστική, αλλά νομοθετική πράξη, κάτι που συνεπάγεται ότι η προσφεύγουσα οφείλει να αποδείξει ότι την αφορά άμεσα και ατομικά. Εν προκειμένω, δεν την αφορά ωστόσο άμεσα.

46 Η προσφεύγουσα διατείνεται ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός είναι κανονιστική πράξη και ότι, κατά τα λοιπά, το άρθρο 1, σημείο 15, την αφορά ατομικά.

47 Επ' αυτού, το άρθρο 289 ΣΛΕΕ προβλέπει τα ακόλουθα:

«1. Η συνήθης νομοθετική διαδικασία συνίσταται στην έκδοση κανονισμών, οδηγιών ή αποφάσεων από κοινού από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο, μετά από πρόταση της Επιτροπής. Η εν λόγω διαδικασία ορίζεται στο άρθρο 294.

2. Στις ειδικές περιπτώσεις που προβλέπουν οι Συνθήκες, η έκδοση κανονισμών, οδηγιών ή αποφάσεων από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο με τη συμμετοχή του Συμβουλίου, ή από το Συμβούλιο με τη συμμετοχή του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, συνιστά ειδική νομοθετική διαδικασία.

3. Οι νομικές πράξεις που εκδίδονται με νομοθετική διαδικασία αποτελούν νομοθετικές πράξεις.

4. Στις ειδικές περιπτώσεις που προβλέπονται από τις Συνθήκες, οι νομοθετικές πράξεις μπορούν να εκδίδονται μετά από πρωτοβουλία ομάδας κρατών μελών ή του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, μετά από σύσταση της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας ή αίτημα του Δικαστηρίου ή της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων.»

48 Εν προκειμένω, ο προσβαλλόμενος κανονισμός εκδόθηκε βάσει του άρθρου 215 ΣΛΕΕ και σύμφωνα με την προβλεπόμενη στο άρθρο αυτό διαδικασία, δηλαδή από το Συμβούλιο, με ειδική πλειοψηφία, ύστερα από κοινή πρόταση του Υπάτου Εκπροσώπου της Ένωσης για Θέματα Εξωτερικής Πολιτικής και Πολιτικής Ασφάλειας και της Επιτροπής.

49 Επομένως, αφενός, ο προσβαλλόμενος κανονισμός δεν εκδόθηκε σύμφωνα με τη συνήθη νομοθετική διαδικασία, η οποία ορίζεται στο άρθρο 289, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ και διευκρινίζεται στο άρθρο 294 ΣΛΕΕ.

50 Αφετέρου, λαμβανομένης υπόψη της μη συμμετοχής του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου στην έκδοση του προσβαλλόμενου κανονισμού, δεν μπορεί να γίνει δεκτό ότι αυτός εκδόθηκε βάσει ειδικής νομοθετικής διαδικασίας υπό την έννοια του άρθρου 289, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ.

51 Ως εκ τούτου, λαμβανομένου υπόψη του άρθρου 289, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ, πρέπει να γίνει δεκτό ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός δεν συνιστά νομοθετική πράξη και δεν χρειάζεται, επομένως, να δοθεί απάντηση στο επιχείρημα του Ηνωμένου Βασιλείου ότι το άρθρο 1, σημείο 15, του εν λόγω κανονισμού δεν αφορά ατομικά την προσφεύγουσα.

52 Δεύτερον, το Συμβούλιο και οι παρεμβαίνοντες υποστηρίζουν ότι, αντιθέτως προς ό,τι επιτάσσει το άρθρο 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, το άρθρο 1, σημείο 15, του προσβαλλόμενου κανονισμού δεν αφορά άμεσα την προσφεύγουσα και απαιτεί τη λήψη εκτελεστικών μέτρων.

53 Το Συμβούλιο και οι παρεμβαίνοντες αναφέρουν, συγκεκριμένα, ότι η προβλεπόμενη στο άρθρο 1, σημείο 15, του προσβαλλόμενου κανονισμού απαγόρευση μεταφοράς κεφαλαίων συνοδεύεται από ορισμένες εξαιρέσεις που εφαρμόζουν οι αρμόδιες αρχές των κρατών μελών, οι οποίες διαθέτουν συναφώς διακριτική ευχέρεια. Έτσι, το άρθρο 1, σημείο 15, του προσβαλλόμενου κανονισμού δεν απαγορεύει οπωσδήποτε την πραγματοποίηση μεταφορών κεφαλαίων προς ή από την προσφεύγουσα. Συνεπώς, το άρθρο 1, σημείο 15, του προσβαλλόμενου κανονισμού δεν παράγει άμεσα αποτελέσματα στην έννομη κατάσταση της προσφεύγουσας.

54 Η προσφεύγουσα εκτιμά ότι το άρθρο 1, σημείο 15, του προσβαλλόμενου κανονισμού την αφορά άμεσα και ότι η εφαρμογή του δεν απαιτεί τη λήψη εκτελεστικών μέτρων. Διατείνεται, συναφώς, ότι η διάταξη αυτή εφαρμόζεται χωρίς παραπομπή σε εθνικό νόμο περί μεταφοράς στο εθνικό δίκαιο, ιδίως όσον αφορά την υποχρέωση έγκρισης για όλες τις οικείες μεταφορές κεφαλαίων.

55 Επ' αυτού, προκύπτει, αφενός, από όσα διαπιστώθηκαν στη σκέψη 36 ανωτέρω, ότι το άρθρο 1, σημείο 15, του προσβαλλόμενου κανονισμού έχει γενική ισχύ και, αφετέρου, από τη σκέψη 51 ανωτέρω, ότι δεν συνιστά νομοθετική πράξη. Υπό τις περιστάσεις αυτές, συνάγεται ότι το άρθρο 1, σημείο 15, του προσβαλλόμενου κανονισμού συνιστά κανονιστική πράξη κατά την έννοια του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ (βλ., κατ' αναλογίαν, διάταξη της 6ης Σεπτεμβρίου 2011, Inuit Tapiriit Kanatami κ.λπ. κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, T-18/10, Συλλογή, EU:T:2011:419, σκέψεις 56 και 63 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

56 Αφενός, όσον αφορά το ζήτημα κατά πόσον το άρθρο 1, σημείο 15, του προσβαλλόμενου κανονισμού αφορά άμεσα την προσφεύγουσα και δεν απαιτεί τη λήψη εκτελεστικών μέτρων, από πάγια νομολογία προκύπτει ότι πράξη της Ένωσης αφορά άμεσα ιδιώτη όταν παράγει άμεσα αποτελέσματα στην έννομη κατάστασή του και δεν καταλείπεται καμία εξουσία εκτιμήσεως στους αποδέκτες της πράξεως οι οποίοι είναι επιφορτισμένοι με την εφαρμογή της, καθόσον αυτή έχει αμιγώς αυτόματο χαρακτήρα και απορρέει αποκλειστικά από τη ρύθμιση της Ένωσης, χωρίς εφαρμογή άλλων παρεμβαλλομένων κανόνων (βλ. διάταξη Inuit Tapiriit Kanatami κ.λπ. κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, σκέψη 55 ανωτέρω, EU:T:2011:419, σκέψη 71 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

57 Αφετέρου, όσον αφορά την έννοια των «εκτελεστικών μέτρων», ο σκοπός του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, τελευταίο σκέλος της περιόδου, ΣΛΕΕ, συνίσταται στο να αποφευχθεί το ενδεχόμενο να πρέπει ο ιδιώτης να παραβεί τον νόμο για να έχει πρόσβαση σε δικαστήριο. Όταν κανονιστική πράξη παράγει άμεσα αποτελέσματα στη νομική κατάσταση φυσικού ή νομικού προσώπου χωρίς να απαιτούνται εκτελεστικά μέτρα, το πρόσωπο αυτό διατρέχει τον κίνδυνο να στερηθεί την αποτελεσματική δικαστική προστασία αν δεν διαθέτει ένδικο βοήθημα το οποίο να μπορεί να ασκήσει απευθείας ενώπιον του δικαστή της Ένωσης προς αμφισβήτηση της νομιμότητας της συγκεκριμένης κανονιστικής πράξεως. Πράγματι, ελλείψει εκτελεστικών μέτρων, το φυσικό ή το νομικό πρόσωπο, μολονότι η επίμαχη πράξη το αφορά άμεσα, θα ήταν σε θέση να εξασφαλίσει τον δικαστικό της έλεγχο μόνον αφότου θα παραβίαζε τις διατάξεις της, επικαλούμενο ότι αυτές είναι παράνομες στο πλαίσιο της επακόλουθης διαδικασίας εναντίον του ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων (απόφαση της 19ης Δεκεμβρίου 2013, Telefónica κατά Επιτροπής, C-274/12 P, Συλλογή, EU:C:2013:852, σκέψη 27).

58 Αντιθέτως, όταν για την εφαρμογή κανονιστικής πράξεως απαιτούνται εκτελεστικά μέτρα, ο δικαστικός έλεγχος της τήρησης της έννομης τάξης της Ένωσης διασφαλίζεται ανεξαρτήτως του αν τα οικεία μέτρα προέρχονται από την Ένωση ή από τα κράτη μέλη. Τα φυσικά ή νομικά πρόσωπα τα οποία δεν μπορούν, λόγω των προϋποθέσεων παραδεκτού του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, να προσβάλουν απευθείας ενώπιον του δικαστή της Ένωσης μια κανονιστική πράξη της Ένωσης, προστατεύονται από την εις βάρος τους εφαρμογή της συγκεκριμένης πράξεως με τη δυνατότητα να προσβάλουν τα μέτρα που απαιτείται να ληφθούν προς εκτέλεση της πράξεως αυτής ενώπιον του δικαστή της Ένωσης ή ενώπιον του εθνικού δικαστή, αναλόγως της περίπτωσης (βλ., συναφώς, απόφαση Telefónica κατά Επιτροπής, σκέψη 57 ανωτέρω, EU:C:2013:852, σκέψεις 28 και 29).

59 Εν προκειμένω, πρέπει προκαταρκτικώς να επισημανθεί ότι, στο μέτρο που η προσφεύγουσα είναι χρηματοπιστωτικό ίδρυμα εγκατεστημένο στο Ιράν, δεν εμπίπτει στους περιορισμούς που εισάγει το άρθρο 30α του κανονισμού 267/2012, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 1, σημείο 15, του προσβαλλόμενου κανονισμού. Συνεπώς, το άρθρο 30α του κανονισμού 267/2012 δεν επηρεάζει άμεσα την προσφεύγουσα, με αποτέλεσμα να είναι η προσφυγή της απαράδεκτη όσον αφορά την εν λόγω διάταξη.

60 Επιπλέον, το Συμβούλιο υποστηρίζει ορθώς ότι, όταν, βάσει του καθεστώτος περιορισμών που εισήγαγε στον κανονισμό 267/2012 το άρθρο 1, σημείο 15, του προσβαλλόμενου κανονισμού (στο εξής: επίμαχο καθεστώς), υποβάλλεται αίτηση για έγκριση μεταφοράς στην αρμόδια εθνική αρχή, η τελευταία διαθέτει διακριτική ευχέρεια να αξιολογήσει κατά πόσον, κατά το άρθρο 30β, παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 267/2012, η επίμαχη μεταφορά παραβαίνει ενδεχομένως έναν περιορισμό ή μια υποχρέωση που προβλέπει ο κανονισμός 267/2012. Ομοίως, κατόπιν της ανωτέρω εκτιμήσεως, η αρμόδια αρχή εκδίδει απόφαση με την οποία είτε εγκρίνει είτε απαγορεύει την οικεία μεταφορά.

61 Υπό τις περιστάσεις αυτές συνάγεται ότι το άρθρο 30β, παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 267/2012 δεν αφορά άμεσα την προσφεύγουσα και επάγεται, επιπλέον, εκτελεστικά μέτρα, με αποτέλεσμα να είναι η προσφυγή απαράδεκτη όσον αφορά την εν λόγω διάταξη.

62 Αντιθέτως, πρέπει να επισημανθεί ότι το επίμαχο καθεστώς, όπως θεσπίζεται με το άρθρο 1, σημείο 15, του προσβαλλόμενου κανονισμού, αφορά άμεσα την προσφεύγουσα και δεν επάγεται εκτελεστικά μέτρα από τρεις απόψεις.

63 Καταρχάς, βάσει του άρθρου 30, παράγραφος 1, του κανονισμού 267/2012, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 1, σημείο 15, του προσβαλλόμενου κανονισμού, έγκριση μπορούν να λάβουν μόνον οι μεταφορές που αντιστοιχούν σε έναν από τους σκοπούς που προβλέπονται στο άρθρο 30, παράγραφος 2, του ίδιου κανονισμού. Οι μεταφορές που δεν αντιστοιχούν σε έναν από τους σκοπούς αυτούς απαγορεύονται, βάσει του κανονισμού 267/2012 και μόνον, και δεν μπορούν να εγκριθούν από τις αρμόδιες εθνικές αρχές.

64 Περαιτέρω, βάσει του άρθρου 30, παράγραφος 3, στοιχείο α′, και του άρθρου 30, παράγραφος 5, του κανονισμού 267/2012, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 1, σημείο 15, του προσβαλλόμενου κανονισμού, οι προσδιοριζόμενες από τις διατάξεις αυτές μεταφορές οι οποίες αντιστοιχούν ή υπερβαίνουν το ποσό των 10 000 ευρώ υπόκεινται σε υποχρέωση προηγούμενης κοινοποίησης. Η υποχρέωση κοινοποίησης απορρέει αυτομάτως από το επίμαχο καθεστώς, δεν υπόκειται σε αξιολόγηση εκ μέρους των αρμόδιων αρχών και δεν επάγεται εκτελεστικά μέτρα.

65 Τέλος, η ίδια διαπίστωση ισχύει ως προς την υποχρέωση υποβολής αίτησης για προηγούμενη έγκριση, την οποία προβλέπει το άρθρο 30, παράγραφος 3, στοιχεία β′ και γ′, και το άρθρο 30, παράγραφος 5, του κανονισμού 267/2012, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 1, σημείο 15, του προσβαλλόμενου κανονισμού. Πράγματι, ανεξαρτήτως του τελικού αποτελέσματος της διαδικασίας έγκρισης, η υποχρέωση κινήσεώς της, για κάθε μεταφορά που υπερβαίνει τα ορισθέντα κατώτατα όρια, επηρεάζει τη νομική θέση της προσφεύγουσας, δεν υπόκειται σε εκτίμηση εκ μέρους των αρμόδιων εθνικών αρχών και δεν επάγεται εκτελεστικά μέτρα.

66 Λαμβανομένων υπόψη των ως άνω διαπιστώσεων, πρέπει να γίνει δεκτό ότι το άρθρο 1, σημείο 15, του προσβαλλόμενου κανονισμού επηρεάζει άμεσα την προσφεύγουσα και δεν επάγεται εκτελεστικά μέτρα καθόσον τροποποίησε ή εισήγαγε τις διατάξεις του κανονισμού 267/2012 που αναφέρθηκαν στις σκέψεις 63 έως 65 ανωτέρω.

67 Κατόπιν όλων των προεκτεθέντων, πρέπει, βάσει του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, να απορριφθεί η ένσταση έλλειψης νομιμότητας που προέβαλαν το Συμβούλιο και οι παρεμβαίνοντες όσον αφορά τις μνημονευθείσες στις σκέψεις 63 έως 65 ανωτέρω διατάξεις του κανονισμού 267/2012 που τροποποιήθηκαν ή εισήχθησαν με το άρθρο 1, σημείο 15, του προσβαλλόμενου κανονισμού, και να απορριφθεί η προσφυγή ως απαράδεκτη κατά τα λοιπά.

Επί της ύπαρξης εννόμου συμφέροντος κατά τον χρόνο άσκησης της προσφυγής

68 Το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι, κατά τον χρόνο άσκησης της προσφυγής, η προσφεύγουσα δεν είχε έννομο συμφέρον να αμφισβητήσει τη νομιμότητα του άρθρου 1, σημείο 15, του προσβαλλόμενου κανονισμού, δεδομένου ότι υπέκειτο ήδη στα ατομικά μέτρα περί δεσμεύσεως κεφαλαίων που ελήφθησαν βάσει του κανονισμού 267/2012.

69 Συγκεκριμένα, υπό τις περιστάσεις αυτές, το άρθρο 1, σημείο 15, του προσβαλλόμενου κανονισμού δεν παράγει πρόσθετα έννομα αποτελέσματα ως προς την προσφεύγουσα. Η βάσει της αποφάσεως Bank Mellat κατά Συμβουλίου, σκέψη 16 ανωτέρω (EU:T:2013:39), ακύρωση των επίμαχων ατομικών περιοριστικών μέτρων δεν ασκεί εξάλλου επιρροή συναφώς, δεδομένου ότι, κατά τον χρόνο άσκησης της προσφυγής, τα κεφάλαια της προσφεύγουσας ήταν δεσμευμένα, βάσει του άρθρου 60 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωση, εν αναμονή της αποφάσεως του Δικαστηρίου επί της αιτήσεως αναιρέσεως.

70 Κατά συνέπεια, το Συμβούλιο εκτιμά ότι το αίτημα ακυρώσεως του άρθρου 1, σημείο 15, του προσβαλλόμενου κανονισμού είναι απαράδεκτο.

71 Η προσφεύγουσα αντιτάσσει ότι είχε έννομο συμφέρον κατά τον χρόνο άσκησης της προσφυγής, κατά μείζονα δε λόγο δεδομένου ότι τα εις βάρος της ατομικά περιοριστικά μέτρα ακυρώθηκαν από το Γενικό Δικαστήριο.

72 Πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά πάγια νομολογία, η ασκούμενη από φυσικό ή νομικό πρόσωπο προσφυγή είναι παραδεκτή μόνον αν ο προσφεύγων έχει έννομο συμφέρον στην ακύρωση της προσβαλλομένης πράξεως. Ένα τέτοιο συμφέρον προϋποθέτει ότι η ακύρωση της προσβαλλομένης πράξεως δύναται, αυτή καθαυτή, να έχει έννομες συνέπειες και ότι, επομένως, η προσφυγή μπορεί, ως εκ του αποτελέσματός της, να ωφελήσει τον διάδικο που την άσκησε (βλ. διάταξη της 30ής Απριλίου 2007, EnBW Energie Baden-Württemberg κατά Επιτροπής, T-387/04, Συλλογή, EU:T:2007:117, σκέψη 96 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

73 Το συμφέρον αυτό πρέπει να είναι γεγενημένο και ενεστώς (απόφαση της 17ης Σεπτεμβρίου 1992, NBV και NVB κατά Επιτροπής, T-138/89, Συλλογή, EU:T:1992:95, σκέψη 33) και εκτιμάται κατά την ημερομηνία άσκησης της προσφυγής (απόφαση της 16ης Δεκεμβρίου 1963, Forges de Clabecq κατά Ανωτάτης Αρχής, 14/63, Συλλογή, EU:C:1963:60, σ. 1015). Το έννομο συμφέρον πρέπει, ωστόσο, να εξακολουθεί να υφίσταται έως την έκδοση της δικαστικής αποφάσεως, άλλως η δίκη καταργείται (απόφαση της 7ης Ιουνίου 2007, Wunenburger κατά Επιτροπής, C-362/05 P, Συλλογή, EU:C:2007:322, σκέψη 42 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

74 Εν προκειμένω, κατά τον χρόνο άσκησης της προσφυγής, η προσφεύγουσα υπέκειτο στα ατομικά περιοριστικά μέτρα τα οποία απορρέουν από την εγγραφή του ονόματός της στον κατάλογο του παραρτήματος IX του κανονισμού 267/2012 και σχετίζονται με την φερόμενη εμπλοκή της στη διάδοση των πυρηνικών όπλων. Πράγματι, παρότι τα περιοριστικά αυτά μέτρα ακυρώθηκαν με την απόφαση Bank Mellat κατά Συμβουλίου, σκέψη 16 ανωτέρω (EU:T:2013:39), η έναρξη ισχύος της ακυρώσεως αυτής ανεστάλη έως την έκδοση αποφάσεως επί της αιτήσεως αναιρέσεως, βάσει του άρθρου 60 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

75 Ως εκ τούτου, είναι μεν γεγονός ότι η θέσπιση του επίμαχου καθεστώτος δεν είχε πράγματι άμεσο αντίκτυπο στην προσφεύγουσα, δεδομένου ότι τα ατομικά περιοριστικά μέτρα στα οποία είχε προηγουμένως υπαχθεί προέβλεπαν αυστηρότερους περιορισμούς. Τούτο ισχύει κατά μείζονα λόγο δεδομένου ότι, όπως σημειώθηκε στη σκέψη 14 ανωτέρω, το άρθρο 30β, παράγραφος 1, του κανονισμού 267/2012 προβλέπει ότι μια μεταφορά δεν εξακολουθεί να υπόκειται στους περιορισμούς του επίμαχου καθεστώτος, εφόσον αποτέλεσε αντικείμενο έγκρισης χορηγηθείσας στο πλαίσιο του καθεστώτος των ατομικών περιοριστικών μέτρων.

76 Ωστόσο, πρέπει να επισημανθεί ότι το επίμαχο καθεστώς εφαρμόζεται, αυτό καθαυτό, σε όλα τα εγκατεστημένα στο Ιράν χρηματοπιστωτικά ιδρύματα και, ως εκ τούτου, και στην προσφεύγουσα. Η διαπίστωση αυτή συνεπάγεται, ειδικότερα ότι, όταν αργότερα εξέλειψαν τα εις βάρος της προσφεύγουσας ατομικά περιοριστικά μέτρα κατόπιν της απόρριψης της αιτήσεως αναιρέσεως του Συμβουλίου κατά της αποφάσεως Bank Mellat κατά Συμβουλίου, σκέψη 16 ανωτέρω (EU:T:2013:39), η προσφεύγουσα υπέκειτο πράγματι στο προμνησθέν καθεστώς, με όλους τους απορρέοντες από αυτό περιορισμούς, αυτοδικαίως, χωρίς την παρεμβολή οιασδήποτε πρόσθετης νομικής πράξεως.

77 Υπό τις περιστάσεις αυτές, τυχόν διαπίστωση, στην υπό κρίση υπόθεση, ότι η προσφεύγουσα δεν έχει έννομο συμφέρον να βάλει κατά του άρθρου 1, σημείο 15, του προσβαλλόμενου κανονισμού θα έθιγε το δικαίωμα αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας, δεδομένου ότι, αφότου εξέλειπαν οριστικά τα εις βάρος της ατομικά περιοριστικά μέτρα, θα υπέκειτο στα αποτελέσματα του επίμαχου καθεστώτος, αλλά δεν θα μπορούσε να ζητήσει παραδεκτώς την ακύρωση του άρθρου 1, σημείο 15, του προσβαλλόμενου κανονισμού, λόγω εκπνοής της προθεσμίας για την άσκηση προσφυγής.

78 Ως εκ τούτου, συνάγεται ότι η προσφεύγουσα έχει έννομο συμφέρον να ζητήσει την ακύρωση του άρθρου 1, σημείο 15, του προσβαλλόμενου κανονισμού, το οποίο έχει δυνητικώς έννομες συνέπειες για αυτήν, και πρέπει, επομένως, να απορριφθεί η συναφώς προβληθείσα ένσταση απαραδέκτου.

3. *Επί της ουσίας*

79 Προς στήριξη του πρώτου και του δεύτερου αιτήματός της, η προσφεύγουσα προβάλλει τέσσερις λόγους ακυρώσεως. Ο πρώτος λόγος αντλείται από το ότι το επίμαχο καθεστώς στερείται νομικής βάσεως υπό το πρίσμα του άρθρου 215 ΣΛΕΕ, καθότι δεν έχει καμία λογική συνάφεια με τον δήθεν επιδιωκόμενο σκοπό της ΚΕΠΠΑ. Ο δεύτερος λόγος αντλείται από το ότι το επίμαχο καθεστώς στερείται νομικής βάσεως υπό το πρίσμα του άρθρου 215 ΣΛΕΕ, καθότι είναι δυσανάλογο σε σχέση με τον δήθεν επιδιωκόμενο σκοπό της ΚΕΠΠΑ. Ο τρίτος λόγος αντλείται από το ότι το επίμαχο καθεστώς αντιβαίνει σε γενικές αρχές του δικαίου της Ένωσης, καθώς και στο άρθρο 215, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ, στο μέτρο που παραβιάζει τις αρχές της αναλογικότητας και της ασφάλειας δικαίου, την αρχή της απαγορεύσεως των αυθαιρεσιών, την υποχρέωση αιτιολόγησης, την απαίτηση να παρέχει κάθε κύρωση τις αναγκαίες νομικές εγγυήσεις, καθώς και την αρχή της ίσης μεταχείρισης. Ο τέταρτος λόγος αντλείται από προσβολή των δικαιωμάτων ιδιοκτησίας της προσφεύγουσας, του δικαιώματός της να ασκεί οικονομικές δραστηριότητες, του δικαιώματος στην ελεύθερη κυκλοφορία των κεφαλαίων, καθώς και από παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας.

80 Επιπλέον, στο πλαίσιο πολλών εκ των λόγων ακυρώσεως που απαριθμήθηκαν στη σκέψη 79 ανωτέρω, η προσφεύγουσα διατυπώνει επιχειρήματα σε σχέση με τη φύση του ελέγχου που διενήργησε το Γενικό Δικαστήριο και με το βάρος αποδείξεως.

81 Προτού εξετασθούν τα ως άνω επιχειρήματα και οι λόγοι ακυρώσεως, πρέπει να αποσαφηνισθούν το περιεχόμενο και η διάρθρωση των αιτημάτων και των λόγων ακυρώσεως της προσφεύγουσας.

Επί του περιεχομένου και επί της διάρθρωσης των αιτημάτων και των λόγων ακυρώσεως της προσφεύγουσας

82 Πρώτον, όσον αφορά τη διάρθρωση και το περιεχόμενο του πρώτου και του δεύτερου αιτήματος, η προσφεύγουσα διευκρίνισε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ότι, ενώ το πρώτο αίτημα σκοπεί στην ακύρωση αυτού καθαυτό του άρθρου 1, σημείο 15, του προσβαλλόμενου κανονισμού, το δεύτερο αίτημα σκοπεί στην ακύρωση της διατάξεως αυτής μόνον στο μέτρο που δεν προέβλεπε εξαίρεση που να έχει εφαρμογή στην περίπτωση της προσφεύγουσας, ως οντότητας που δεν εμπλέκεται στη διάδοση των πυρηνικών όπλων και επιδεικνύει τη δέουσα επιμέλεια προκειμένου να μην καταστεί τέτοια.

83 Ωστόσο, στο μέτρο που τα επιχειρήματα που προβάλλει η προσφεύγουσα προς στήριξη των δύο αιτημάτων αλληλεπικαλύπτονται σε μεγάλο βαθμό, πρέπει να εξετασθούν από κοινού.

84 Δεύτερον, όσον αφορά τη διάρθρωση και το περιεχόμενο των λόγων που προβάλλονται προς στήριξη του πρώτου και του δεύτερου αιτήματος, από την παρατιθέμενη στη σκέψη 79 ανωτέρω απαρίθμηση προκύπτει ότι ο πρώτος και ο δεύτερος λόγος έχουν διατυπωθεί ως αφορώντες παράβαση του άρθρου 215, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, κατά το οποίο, «[ό]ταν απόφαση που εκδίδεται σύμφωνα με το κεφάλαιο 2 του τίτλου V της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση [που αφορά την ΚΕΠΠΑ], προβλέπει τη διακοπή ή τη μείωση, εν όλω ή εν μέρει, των οικονομικών και χρηματοοικονομικών σχέσεων με μία ή περισσότερες τρίτες χώρες, το Συμβούλιο, αποφασίζοντας με ειδική πλειοψηφία μετά από κοινή πρόταση του ύπατου εκπροσώπου της Ένωσης για θέματα εξωτερικής πολιτικής και πολιτικής ασφαλείας, και της Επιτροπής, θεσπίζει τα αναγκαία μέτρα».

85 Συγκεκριμένα, κατά την προσφεύγουσα, στο μέτρο που το επίμαχο καθεστώς δεν έχει καμία λογική συνάφεια με τον δήθεν επιδιωκόμενο σκοπό της ΚΕΠΠΑ και είναι, κατά τα λοιπά, δυσανάλογο σε σχέση με τον σκοπό αυτό, το άρθρο 1, σημείο 15, του προσβαλλόμενου κανονισμού δεν είναι «αναγκαίο» κατά την έννοια του άρθρου 215, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, και επομένως το επίμαχο καθεστώς στερείται νομικής βάσεως.

86 Η προσφεύγουσα ερμηνεύει, συνεπώς, την έννοια της αναγκαιότητας του άρθρου 215, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ ως αφορώσα τον κατάλληλο και αναγκαίο χαρακτήρα του λαμβανόμενου μέτρου σε σχέση με τον επιδιωκόμενο σκοπό.

87 Η ερμηνεία αυτή δεν είναι δυνατό να γίνει δεκτή. Πράγματι, από το γράμμα, την οικονομία και τον σκοπό του άρθρου 215, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ προκύπτει σαφώς ότι η περιεχόμενη στη διάταξη αυτή έννοια της αναγκαιότητας δεν αφορά τη σχέση μεταξύ της πράξεως που εκδίδεται βάσει του άρθρου 215 ΣΛΕΕ και του επιδιωκόμενου σκοπού της ΚΕΠΠΑ, αλλά τη σχέση μεταξύ της εν λόγω πράξεως και της αποφάσεως ΚΕΠΠΑ στην οποία αυτή στηρίζεται. Επομένως, με την αναφορά σε «αναγκαία μέτρα» διασφαλίζεται ότι το Συμβούλιο δεν λαμβάνει, δυνάμει του άρθρου 215 ΣΛΕΕ, περιοριστικά μέτρα που βαίνουν πέραν εκείνων που ελήφθησαν με την αντίστοιχη απόφαση ΚΕΠΠΑ.

88 Εν προκειμένω, η προσφεύγουσα δεν διατείνεται, ωστόσο, ότι το άρθρο 1, σημείο 15, του προσβαλλόμενου κανονισμού προβλέπει μέτρα που βαίνουν πέραν εκείνων που ελήφθησαν με το άρθρο 1, σημείο 6, της αποφάσεως 2012/635.

89 Τέτοιο συμπέρασμα δεν προκύπτει ούτε από τη συγκριτική ανάλυση των δύο επίμαχων διατάξεων. Πράγματι, μολονότι το άρθρο 1, σημείο 15, του προσβαλλόμενου κανονισμού είναι πιο λεπτομερές από ό,τι το άρθρο 1, σημείο 6, της αποφάσεως 2012/635 όσον αφορά τις πρακτικές λεπτομέρειες της εφαρμογής του επίμαχου καθεστώτος, δεν υφίστανται διαφορές όσον αφορά τη φύση των επίμαχων περιορισμών και το πεδίο εφαρμογής τους.

90 Υπό τις περιστάσεις αυτές, η προσφεύγουσα εσφαλμένως προβάλλει, στο πλαίσιο του πρώτου και του δεύτερου λόγου ακυρώσεως, ότι το άρθρο 1, σημείο 15, του προσβαλλόμενου κανονισμού στερείται νομικής βάσεως.

91 Κατόπιν τούτου, λαμβανομένων υπόψη των επιχειρημάτων που διατύπωσε η προσφεύγουσα στο πλαίσιο των προμνησθέντων λόγων, όπως αυτά συνοψίσθηκαν στις σκέψεις 85 και 86 ανωτέρω, πρέπει να γίνει δεκτό ότι οι λόγοι αυτοί ακυρώσεως αφορούν την αναλογικότητα του προβλεπόμενου στο άρθρο 1, σημείο 15, του προσβαλλόμενου κανονισμού επίμαχου καθεστώτος, και όχι την ύπαρξη νομικής βάσεως.

92 Πράγματι, κατά τη νομολογία, βάσει της αρχής της αναλογικότητας η οποία περιλαμβάνεται στις γενικές αρχές του δικαίου της Ένωσης, η νομιμότητα της απαγορεύσεως μιας οικονομικής δραστηριότητας εξαρτάται από την προϋπόθεση ότι τα απαγορευτικά μέτρα είναι κατάλληλα και αναγκαία για την επίτευξη των θεμιτώς επιδιωκόμενων από την επίμαχη ρύθμιση σκοπών, εξυπακουόμενου ότι, οσάκις υπάρχει δυνατότητα επιλογής μεταξύ περισσότερων κατάλληλων μέτρων, πρέπει να επιλέγεται το λιγότερο επαχθές μέτρο και ότι τα δυσμενή αποτελέσματα που προκαλούνται δεν πρέπει να είναι δυσανάλογα σε σχέση με τους επιδιωκόμενους σκοπούς (βλ. απόφαση της 14ης Οκτωβρίου 2009, Bank Melli Iran κατά Συμβουλίου, T-390/08, Συλλογή, EU:T:2009:401, σκέψη 66 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

93 Συναφώς, στο πλαίσιο του πρώτου λόγου ακυρώσεως, η προσφεύγουσα αμφισβητεί την ύπαρξη αντικειμενικού συνδέσμου μεταξύ της διάδοσης των πυρηνικών όπλων και του επίμαχου καθεστώτος και, ως εκ τούτου, την καταλληλότητα του τελευταίου για την παρεμπόδιση της διάδοσης των πυρηνικών όπλων.

94 Ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως αφορά βασικά την επάρκεια των προϋφιστάμενων περιοριστικών μέτρων και το φερόμενο ως υπέρμετρο περιεχόμενο του επίμαχου καθεστώτος. Τουτέστιν, ο λόγος αυτός αφορά την αναγκαιότητα του προμνησθέντος καθεστώτος για την αποτροπή της διάδοσης των πυρηνικών όπλων.

95 Εξάλλου, στο πλαίσιο του τέταρτου λόγου ακυρώσεως, η προσφεύγουσα υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι το επίμαχο καθεστώς υπονομεύει υπέρμετρα την άσκηση των δικαιωμάτων της και τις ελευθερίες της. Με αυτόν τον τρόπο, η προσφεύγουσα προβάλλει, επομένως, ότι οι δυσχέρειες που υφίσταται λόγω της θέσπισης του προμνησθέντος καθεστώτος είναι δυσανάλογες σε σχέση με τους σκοπούς που επιδιώκει το Συμβούλιο.

96 Υπό τις περιστάσεις αυτές, το Γενικό Δικαστήριο εκτιμά ότι πρέπει να εξετασθούν, καταρχάς, ο πρώτος, ο δεύτερος και ο τέταρτος λόγος ακυρώσεως, οι οποίοι αφορούν εν τέλει άπαντες την αναλογικότητα του επίμαχου καθεστώτος.

97 Εν συνεχεία, πρέπει να εξετασθεί ο τρίτος λόγος ακυρώσεως, ο οποίος αφορά την αιτιολογία του επίμαχου καθεστώτος, τις νομικές εγγυήσεις που εφαρμόζονται δυνάμει του άρθρου 215, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ, τη σαφήνεια και την προβλεψιμότητα του άρθρου 1, σημείο 15, του προσβαλλόμενου κανονισμού καθώς και την αρχή της ίσης μεταχείρισης.

Επί του ελέγχου που διενήργησε το Γενικό Δικαστήριο και επί του βάρους αποδείξεως

98 Η προσφεύγουσα υπογραμμίζει ότι ο έλεγχος της νομιμότητας του άρθρου 1, σημείο 15, του προσβαλλόμενου κανονισμού πρέπει να είναι πλήρης και ενδελεχής. Προβάλλει, επ' αυτού, ότι το Συμβούλιο οφείλει να αποδείξει, με αποδεικτικά και πληροφοριακά στοιχεία, ότι οι οντότητες ή οι δραστηριότητες τις οποίες αφορά περιοριστικό μέτρο εμπλέκονται πράγματι στη διάδοση των πυρηνικών όπλων, δεδομένου ότι δεν αρκεί απλώς ο κίνδυνος μιας τέτοιας εμπλοκής. Παραπέμπει, συναφώς, στις αποφάσεις που εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο επί διαφορών οι οποίες αφορούσαν

ατομικά περιοριστικά μέτρα και, ιδίως, στις αποφάσεις της 28ης Νοεμβρίου 2013, Συμβούλιο κατά Fulmen και Mahmoudian (C-280/12 P, Συλλογή, EU:C:2013:775), της 25ης Απριλίου 2012, Manufacturing Support & Procurement Kala Naft κατά Συμβουλίου, σκέψη 33 ανωτέρω (EU:T:2012:201), και Bank Mellat κατά Συμβουλίου, σκέψη 16 ανωτέρω (EU:T:2013:39), οι οποίες διατείνεται ότι μπορούν να τύχουν εφαρμογής στην προκειμένη περίπτωση.

99 Το Συμβούλιο, υποστηριζόμενο από τους παρεμβαίνοντες, προβάλλει ότι διαθέτει ευρύτατη διακριτική ευχέρεια να αποφασίζει κατά πόσον, σε δεδομένη περίπτωση, πρέπει να προσφεύγει σε ατομικά ή σε γενικά περιοριστικά μέτρα ή σε συνδυασμό των δυο ειδών περιοριστικών μέτρων, καθώς και να καθορίζει τα κριτήρια για την εφαρμογή τους. Υποστηρίζει ότι, βάσει της αποφάσεως Bank Melli Iran κατά Συμβουλίου, σκέψη 92 ανωτέρω (EU:T:2009:401, σκέψη 36), η διακριτική αυτή ευχέρεια υπόκειται σε περιορισμένο μόνο δικαστικό έλεγχο.

100 Κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, τα δικαιοδοτικά όργανα της Ένωσης οφείλουν, σύμφωνα με τις αρμοδιότητες που τους έχουν ανατεθεί από τη Συνθήκη ΛΕΕ, να διασφαλίζουν τον, κατ' αρχήν, πλήρη έλεγχο της νομιμότητας όλων των πράξεων της Ένωσης από πλευράς των θεμελιωδών δικαιωμάτων, τα οποία αποτελούν αναπόσπαστο τμήμα των γενικών αρχών του δικαίου της Ένωσης (αποφάσεις της 3ης Σεπτεμβρίου 2008, Kadi και Al Barakaat International Foundation κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, C-402/05 P και C-415/05 P, Συλλογή, EU:C:2008:461, σκέψη 326, και Συμβούλιο κατά Fulmen και Mahmoudian, σκέψη 98 ανωτέρω, EU:C:2013:775, σκέψη 58).

101 Εν προκειμένω, πρέπει να ληφθεί υπόψη η ιδιαίτερη φύση του επίμαχου καθεστώτος, το οποίο διακρίνεται τόσο από τα ατομικά περιοριστικά μέτρα τα οποία αφορά η νομολογία την οποία επικαλείται η προσφεύγουσα νομολογία, όσο και από τα γενικά κριτήρια για τη λήψη των εν λόγω μέτρων για συγκεκριμένες οντότητες και δραστηριότητες τα οποία αφορά η νομολογία την οποία επικαλείται το Συμβούλιο. Πράγματι, αφενός, όπως προκύπτει από τα όσα διαπιστώθηκαν στη σκέψη 36 ανωτέρω, το άρθρο 1, σημείο 15, του προσβαλλόμενου κανονισμού, το οποίο εισήγαγε το επίμαχο καθεστώς, έχει γενική ισχύ και δεν συνιστά επομένως ατομική πράξη. Αφετέρου, από τις σκέψεις 52 έως 67 ανωτέρω προκύπτει ότι, σε αντίθεση προς τα γενικά κριτήρια για τη λήψη ατομικών περιοριστικών μέτρων, ορισμένες διατάξεις του κανονισμού 267/2012 που τροποποιήθηκαν ή θεσπίσθηκαν με το άρθρο 1, σημείο 15, του προσβαλλόμενου κανονισμού αφορούν άμεσα την προσφεύγουσα και δεν απαιτούν τη λήψη εκτελεστικών μέτρων.

102 Υπό τις περιστάσεις αυτές, εφόσον ο έλεγχος που διενεργεί το Γενικό Δικαστήριο δεν είναι δυνατόν να εκληφθεί ως περιορισμένος, λαμβανόμενης υπόψη της υπομνησθείσας στη σκέψη 100 ανωτέρω νομολογίας του Δικαστηρίου, πρέπει να αναγνωριστεί διακριτική ευχέρεια υπέρ του Συμβουλίου ως προς τη σκοπιμότητα της λήψεως περιοριστικών μέτρων αυτής καθαυτήν και ως προς τον καθορισμό των γενικών περιοριστικών μέτρων που λαμβάνονται προς επίτευξη του σκοπού τον οποίο επιδιώκει ο τομέας της ΚΕΠΠΑ. Πράγματι, ο εν λόγω τομέας είναι ιδιαιτέρως ευαίσθητος, δεδομένου ότι αφορά τις διεθνείς σχέσεις και την ασφάλεια της Ένωσης και των κρατών μελών της.

103 Επιπλέον, δεν μπορούν να γίνουν δεκτά τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας σε σχέση με το βάρος αποδείξεως που δήθεν φέρει το Συμβούλιο.

104 Συγκεκριμένα, οι αποφάσεις τις οποίες επικαλείται η προσφεύγουσα και οι οποίες παρατέθηκαν στη σκέψη 98 ανωτέρω αφορούν ατομικά περιοριστικά μέτρα που ελήφθησαν από το Συμβούλιο με βάση το κριτήριο των οντοτήτων που «συμμετέχουν, συνδέονται άμεσα με ή παρέχουν στήριξη» στη διάδοση των πυρηνικών όπλων. Τουτέστιν, στις εν λόγω υποθέσεις, το Γενικό Δικαστήριο και το Δικαστήριο κλήθηκαν να εξακριβώσουν το βάσιμο των ισχυρισμών και των εκτιμήσεων του Συμβουλίου, κατά τις οποίες συγκεκριμένα πρόσωπα και συγκεκριμένες οντότητες εμπλέκονταν πράγματι στη διάδοση των πυρηνικών όπλων και πληρούσαν, ως εκ τούτου, το κριτήριο που προβλέπεται για τη λήψη ατομικών περιοριστικών μέτρων. Η εξακρίβωση αυτή μπορούσε να πραγματοποιηθεί μόνο βάσει συγκεκριμένων αποδεικτικών και πληροφοριακών στοιχείων αναφορικά με τις δραστηριότητες των οικείων προσώπων ή οντοτήτων.

105 Δεδομένου, ωστόσο, ότι το επίμαχο καθεστώς δεν είναι ατομικό περιοριστικό μέτρο, αλλά πράξη γενικής ισχύος, οι απορρέοντες απ' αυτό περιορισμοί δεν βασίζονται σε εκτίμηση ή σε συγκεκριμένους ισχυρισμούς του Συμβουλίου αναφορικά με την εμπλοκή συγκεκριμένων προσώπων ή οντοτήτων στη διάδοση των πυρηνικών όπλων, αλλά σε μια γενική εκτίμηση ως προς τους μηχανισμούς που καθιστούν δυνατή τη χρηματοδότηση της τελευταίας και ως προς τα γενικά μέτρα που είναι ικανά να την εμποδίσουν.

106 Κατά συνέπεια, δεν μπορεί να τύχει εφαρμογής στην προκειμένη περίπτωση η προμνησθείσα στη σκέψη 98 ανωτέρω νομολογία, και επομένως δεν απαιτείται από το Συμβούλιο να αποδείξει ότι οι θιγόμενες από το επίμαχο καθεστώς οντότητες εμπλέκονται πράγματι στη διάδοση των πυρηνικών όπλων.

107 Περαιτέρω, η προσφεύγουσα αντιτάσσει, επ' αυτού, ότι ένα γενικό περιοριστικό μέτρο, όπως το επίμαχο καθεστώς, δεν θα μπορούσε να υπόκειται σε λιγότερο αυστηρές απαιτήσεις από ό,τι τα ατομικά περιοριστικά μέτρα περί των οποίων επρόκειτο στις παρατεθείσες στη σκέψη 98 ανωτέρω αποφάσεις, στο μέτρο που τα δυο είδη μέτρων έχουν συγκρίσιμες συνέπειες για τα άτομα και τις οντότητες που επηρεάζουν.

108 Ωστόσο, αφενός, το επιχείρημα αυτό είναι αβάσιμο. Πράγματι, οι περιορισμοί που απορρέουν για το υποκείμενο σε ατομικά περιοριστικά μέτρα πρόσωπο ή οντότητα είναι αισθητά ευρύτεροι. Τουτέστιν, τα κεφάλαια του οικείου προσώπου ή της οικείας οντότητας δεσμεύονται και απαιτείται παρέκκλιση για κάθε μεταφορά στην οποία αυτά εμπλέκονται, οι δε κατηγορίες των μεταφορών ως προς τις οποίες χωρεί παρέκκλιση είναι σχετικά περιορισμένες. Ως προς το επίμαχο δε καθεστώς, τούτο δεν συνεπάγεται δέσμευση κεφαλαίων, περιλαμβάνει έναν ευρύτερο κατάλογο επιτρεπόμενων σκοπών από ό,τι στην περίπτωση ατομικών περιοριστικών μέτρων και προβλέπει υποχρέωση έγκρισης μόνο για όσες μεταφορές υπερβαίνουν ορισμένα κατώτατα όρια.

109 Αφετέρου, σε κάθε περίπτωση, πρέπει να επισημανθεί ότι τα στοιχεία στα οποία πρέπει να εστιάσει ο έλεγχος εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου, καθώς και η ενδεχόμενη ύπαρξη ειδικού βάρους αποδείξεως και το αντικείμενό του, δεν εξαρτώνται από τη σοβαρότητα των συνεπειών ενός δεδομένου περιοριστικού μέτρου, αλλά από το κατά πόσον το μέτρο αυτό είναι ατομικής ή γενικής ισχύος και, ως εκ τούτου, από το εάν ελήφθη κατόπιν αξιολογήσεως των ειδικών περιστάσεων που αφορούν συγκεκριμένο πρόσωπο ή οντότητα. Όπως, όμως, προκύπτει από την ανωτέρω διεξαχθείσα ανάλυση, το επίμαχο καθεστώς είναι μέτρο γενικής ισχύος.

110 Λαμβανομένων υπόψη των προεκτεθέντων, καθώς και των αναλύσεων στις σκέψεις 82 έως 97 ανωτέρω, το Γενικό Δικαστήριο οφείλει εν προκειμένω, αφενός, να εξακριβώσει την αναλογικότητα του επίμαχου καθεστώτος και, ως εκ τούτου, να εξετάσει κατά πόσον το Συμβούλιο μπορούσε ορθώς να κρίνει ότι η λήψη του ήταν ενδεδειγμένη και αναγκαία προς επίτευξη του σκοπού που συνίσταται στην παρεμπόδιση της διάδοσης των πυρηνικών όπλων και της χρηματοδότησής τους και ότι δεν προκαλούσε δυσανάλογες δυσχέρειες στα θιγόμενα πρόσωπα και στις θιγόμενες οντότητες, μεταξύ των οποίων συγκαταλέγεται και η προσφεύγουσα.

111 Αφετέρου, πρέπει να εξετασθεί κατά πόσον το άρθρο 1, σημείο 15, του προσβαλλόμενου κανονισμού πάσχει τις πλημμέλειες που προβάλλονται στο πλαίσιο του τρίτου λόγου ακυρώσεως.

Επί του πρώτου, του δεύτερου και του τέταρτου λόγου ακυρώσεως

Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως, αναφορικά με την καταλληλότητα του επίμαχου καθεστώτος

112 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι το επίμαχο καθεστώς δεν είναι κατάλληλο για την επίτευξη του σκοπού της ΚΕΠΠΑ που επιδιώκει το Συμβούλιο, δεδομένου ότι δεν έχει καμία λογική συνάφεια με τη διάδοση των πυρηνικών όπλων ή τη χρηματοδότησή της. Τα επιχειρήματά της αφορούν δύο σκοπούς τους οποίους ενδεχομένως επιδίωκε το Συμβούλιο όταν θέσπισε το επίμαχο καθεστώς.

113 Τουτέστιν, αφενός, η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί τη νομιμότητα του σκοπού περί αποτροπής των μεταφορών κεφαλαίων που δύνανται, αυτές καθαυτές, να χρησιμεύσουν στη διάδοση των πυρηνικών όπλων (στο εξής: πρώτος σκοπός), αλλά φρονεί ότι δεν επιδιώκεται πράγματι με τη θέσπιση του επίμαχου καθεστώτος, δεδομένου ότι το τελευταίο είναι πολύ γενικό ώστε να επιτευχθεί ο σκοπός αυτός. Συνεπώς, κατά την άποψη της προσφεύγουσας, δεν υφίσταται συνάφεια μεταξύ του επίμαχου καθεστώτος και του πρώτου σκοπού.

114 Αφετέρου, η προσφεύγουσα εκτιμά ότι η θέσπιση του επίμαχου καθεστώτος υπαγορεύθηκε ουσιαστικά από έναν ευρύτερο σκοπό, ο οποίος συνίσταται στην άσκηση οικονομικής πίεσης στο Ιράν μέσω της παρακώλυσης της πρόσβασης των ιρανικών χρηματοπιστωτικών ιδρυμάτων και, γενικότερα, των ιρανικών οικονομικών φορέων στη χρηματοπιστωτική αγορά της Ένωσης, ανεξαρτήτως του κατά πόσον οι υποκείμενες στα μέτρα μεταφορές συνδέονταν, αυτές καθαυτές, με τη διάδοση των πυρηνικών όπλων (στο εξής: δεύτερος σκοπός). Υποστηρίζει ότι ένας τέτοιος σκοπός δεν είναι θεμιτός.

115 Η προσφεύγουσα διατείνεται επιπλέον, στηριζόμενη σε διάφορα στοιχεία, ότι, για να είναι κατάλληλα, τα περιοριστικά μέτρα που αφορούν τη διάδοση των πυρηνικών όπλων πρέπει να στοχεύουν ειδικώς σε δραστηριότητες σχετικές με τη διάδοση αυτή.

116 Το Συμβούλιο, υποστηριζόμενο από τους παρεμβαίνοντες, αμφισβητεί το βάσιμο των επιχειρημάτων της προσφεύγουσας. Εκτιμά, ειδικότερα, ότι το επίμαχο καθεστώς επιδιώκει τόσο τον πρώτο όσο και τον δεύτερο σκοπό και ότι αμφότεροι οι σκοποί αυτοί είναι θεμιτοί. Οι παρεμβαίνοντες αναφέρουν, επ' αυτού, ότι η θέσπιση του επίμαχου καθεστώτος υπαγορεύθηκε από την αποτυχία των προηγούμενων περιοριστικών μέτρων, και ειδικότερα των ατομικών περιοριστικών μέτρων, και σκοπεί στο να υποχρεωθεί το Ιράν να αρχίσει διαπραγματεύσεις σχετικά με τη διάδοση των πυρηνικών όπλων, ή να την εγκαταλείψει ελλείψει επαρκών μέσων για την επιδίωξή της.

– Επί του πρώτου σκοπού

117 Όπως σημειώθηκε στη σκέψη 113 ανωτέρω, η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί τον θεμιτό χαρακτήρα του πρώτου σκοπού. Εν πάση περιπτώσει, ο σκοπός να αποτραπούν οι μεταφορές κεφαλαίων που δύνανται να χρησιμεύσουν στη διάδοση των πυρηνικών όπλων εντάσσεται σαφώς στο πλαίσιο του θεμιτού σκοπού της αποτροπής της λόγω διάδοσης, αυτής καθαυτήν, και της παρεμπόδισης της χρηματοδότησής της, τον οποίον εξυπηρετούν όλες οι διατάξεις της αποφάσεως 2010/413 και του κανονισμού 267/2012.

118 Όσον αφορά το ζήτημα κατά πόσον το επίμαχο καθεστώς επιδιώκει πράγματι τον πρώτο σκοπό, πρέπει να επισημανθεί, πρώτον, ότι τέτοια συνάφεια μεταξύ του προμνησθέντος σκοπού και του επίμαχου καθεστώτος προκύπτει από το γράμμα της αιτιολογικής σκέψης 12 της αποφάσεως 2012/635, στην οποία παραπέμπει η αιτιολογική σκέψη 7 του προσβαλλόμενου κανονισμού. Η αιτιολογική σκέψη 12 της αποφάσεως 2012/635 έχει ως εξής:

«Προκειμένου να αποτραπεί η μεταφορά χρηματοοικονομικών ή άλλων στοιχείων ενεργητικού ή πόρων δυνάμενων να χρησιμεύσουν είτε σε πυρηνικές δραστηριότητες του Ιράν επικίνδυνες από τη σκοπιά της διάδοσης των πυρηνικών όπλων είτε στην ανάπτυξη φορέων πυρηνικών όπλων, θα πρέπει να απαγορευθούν οι συναλλαγές μεταξύ τραπεζών της Ένωσης και ιρανικών τραπεζών και χρηματοπιστωτικών ιδρυμάτων, εκτός εάν έχουν επιτραπεί προηγουμένως από το οικείο κράτος μέλος. Τούτο δεν θα πρέπει να παρεμποδίζει τη συνέχιση του εμπορίου που δεν απαγορεύεται δυνάμει της απόφασης 2010/413/ΚΕΠΠΑ.»

119 Από την ως άνω διάταξη προκύπτει ρητώς ότι η θέσπιση ενός γενικού καθεστώτος που προβλέπει περιορισμούς στις μεταφορές κεφαλαίων στις οποίες εμπλέκονται τράπεζες και χρηματοπιστωτικά ιδρύματα της Ένωσης και του Ιράν, δηλαδή η θέσπιση του επίμαχου καθεστώτος, εξυπηρετεί τον πρώτο σκοπό.

120 Πέραν της γενικής αυτής εκτιμήσεως, το Συμβούλιο προβάλλει δυο περιστάσεις οι οποίες είναι, κατά την άποψή του, κρίσιμες προκειμένου να εκτιμηθεί αν υφίσταται σύνδεσμος μεταξύ του επίμαχου καθεστώτος και του πρώτου σκοπού.

121 Αφενός, το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι η χρηματοδότηση της διάδοσης των πυρηνικών όπλων εξαρτάται κατ' ανάγκην από τις υπηρεσίες που παρέχουν οι ιρανικές τράπεζες, ιδίως εκείνες οι οποίες έχουν διεθνή παρουσία, όπως η προσφεύγουσα. Αφετέρου, λαμβανομένου υπόψη του λαθραίου χαρακτήρα των οικείων δραστηριοτήτων, δεν μπορεί να αποκλεισθεί ότι η οικεία τράπεζα αγνοεί ότι οι μεταφορές κεφαλαίων που πραγματοποιεί συνδέονται με τη διάδοση των πυρηνικών όπλων.

122 Οι δύο ως άνω παραδοχές, εφόσον υποτεθεί ότι ευσταθούν, μπορούν πράγματι να επιβεβαιώσουν την ύπαρξη συνδέσμου μεταξύ του επίμαχου καθεστώτος και του πρώτου σκοπού. Συγκεκριμένα, εφόσον ελλοχεύει ο μη αμελητέος κίνδυνος να χρησιμοποιούνται τα ιρανικά χρηματοπιστωτικά ιδρύματα, ενδεχομένως εν αγνοία τους, για την πραγματοποίηση μεταφορών που συνδέονται με τη διάδοση των πυρηνικών όπλων, ο συστηματικότερος έλεγχος των μεταφορών κεφαλαίων στις οποίες αυτές εμπλέκονται, μέσω ενός συστήματος προηγούμενης κοινοποίησης και έγκρισης, θα παρέχει στις αρμόδιες αρχές των κρατών μελών τη δυνατότητα να συλλέγουν χρήσιμες πληροφορίες για τις επίμαχες μεταφορές, καθώς και τη δυνατότητα να εντοπίζουν και να απαγορεύουν εκείνες ως προς τις οποίες υποπτεύονται ότι είναι ικανές να χρησιμεύσουν στη διάδοση των πυρηνικών όπλων. Ο μηχανισμός αυτός είναι επομένως ικανός να δυσχεράνει τη χρηματοδότηση της διάδοσης των πυρηνικών όπλων.

123 Η προσφεύγουσα αμφισβητεί, εντούτοις, ότι οι δύο περιστάσεις που προβάλλει το Συμβούλιο μπορούν να ληφθούν υπόψη. Υποστηρίζει ότι οι περιστάσεις αυτές είναι υποθετικές και δεν τεκμηριώνονται με οιοδήποτε απτό αποδεικτικό στοιχείο, αντιθέτως προς ό,τι επιτάσσει η νομολογία και, ειδικότερα, οι παρατεθείσες στη σκέψη 98 ανωτέρω αποφάσεις.

124 Πρέπει συναφώς να επισημανθεί, αφενός, ότι από τις σκέψεις 98 έως 109 ανωτέρω προκύπτει ότι οι αποφάσεις τις οποίες επικαλείται η προσφεύγουσα αφορούσαν ατομικά περιοριστικά μέτρα, κάτι που συνεπάγεται ότι οι κανόνες που προβλέπουν σε σχέση με το βάρος αποδείξεως δεν μπορούν να τύχουν εφαρμογής εν προκειμένω.

125 Αφετέρου, πρέπει να επισημανθεί ότι το βάσιμο των παραδοχών που προβάλλει το Συμβούλιο επιβεβαιώνεται από τις περιστάσεις της υποθέσεως επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση Bank Mellat κατά Συμβουλίου, σκέψη 16 ανωτέρω (EU:T:2013:39), στην οποία η ίδια η προσφεύγουσα στηρίζει τη θέση της.

126 Πράγματι, ένας από τους λόγους τους οποίους έκανε δεκτούς το Συμβούλιο σε σχέση με την προσφεύγουσα κατά τη λήψη των εις βάρος της περιοριστικών μέτρων ήταν το γεγονός ότι παρείχε υπηρεσίες διαχειρίσεως λογαριασμών στη Novin Energy Company (στο εξής: Novin), η οποία με τη σειρά της υπέκειτο σε περιοριστικά μέτρα που είχε λάβει το Συμβούλιο Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών (στο εξής: Συμβούλιο Ασφαλείας). Η προσφεύγουσα παραδέχθηκε ότι είχε παράσχει τις επίμαχες υπηρεσίες, αλλά αμφισβήτησε ότι τελούσε εν γνώσει της εμπλοκής της Novin στη διάδοση των πυρηνικών όπλων πριν από τη λήψη από το Συμβούλιο Ασφαλείας των εις βάρος της περιοριστικών μέτρων. Ελλείψει συγκεκριμένων και απτών αποδεικτικών ή πληροφοριακών στοιχείων τα οποία να υποδηλώνουν ότι η προσφεύγουσα γνώριζε ή μπορούσε ευλόγως να υποπτευθεί ότι η Novin συμμετείχε στη διάδοση των πυρηνικών όπλων σε προγενέστερο χρόνο, το Γενικό Δικαστήριο έκανε δεκτό τον σχετικό ισχυρισμό της προσφεύγουσας. Έκρινε, συνεπώς, ότι οι υπηρεσίες που παρέσχε η προσφεύγουσα στη Novin πριν από τη λήψη των εις βάρος της τελευταίας περιοριστικών μέτρων δεν συνιστούσαν στήριξη στη διάδοση των πυρηνικών όπλων υπό την έννοια της αποφάσεως 2010/413 και του κανονισμού 267/2012 και δεν δικαιολογούσαν, επομένως, τη λήψη ατομικών περιοριστικών μέτρων εις βάρος της προσφεύγουσας (απόφαση Bank Mellat κατά Συμβουλίου, σκέψη 16 ανωτέρω, EU:T:2013:39, σκέψεις 119 έως 138).

127 Τα πραγματικά αυτά περιστατικά, τα οποία αποδείχθηκαν στο πλαίσιο διαδικασίας ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, επιβεβαιώνουν, αφενός, ότι οι ιρανικές οντότητες που εμπλέκονται στη διάδοση των πυρηνικών όπλων χρησιμοποιούν χρηματοπιστωτικές υπηρεσίες τις οποίες παρέχουν οι ιρανικές τράπεζες και, αφετέρου, ότι οι τελευταίες μπορούν να παρέχουν τέτοιες υπηρεσίες, που περιλαμβάνουν την εκτέλεση εντολών μεταφοράς κεφαλαίων εν αγνοία τους, κάτι που συνεπάγεται ότι ενδέχεται να καταλήξουν να πραγματοποιούν μεταφορές κεφαλαίων δυνάμενες να χρησιμεύσουν στη διάδοση των πυρηνικών όπλων.

128 Οι χρηματοπιστωτικές υπηρεσίες που παρέσχε η προσφεύγουσα στη Novin, τις οποίες αφορά η απόφαση Bank Mellat κατά Συμβουλίου, σκέψη 16 ανωτέρω (EU:T:2013:39), επιβεβαιώνουν λοιπόν τις δύο παραδοχές που προβάλλει το Συμβούλιο, όπως και, κατά συνέπεια, την ύπαρξη συνδέσμου μεταξύ του πρώτου σκοπού και του επίμαχου καθεστώτος.

129 Προς αμφισβήτηση του συνδέσμου αυτού, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ακόμα, πρώτον, ότι το επίμαχο καθεστώς δεν είναι πρόσφορο για την επίτευξη του πρώτου σκοπού διότι είναι υπέρμετρα γενικό στο μέτρο που δεν αφορά αποκλειστικά τις μεταφορές κεφαλαίων που δύνανται να χρησιμεύσουν στη διάδοση των πυρηνικών όπλων, αλλά το σύνολο των μεταφορών μεταξύ των ιρανικών τραπεζών και των τραπεζών της Ένωσης.

130 Το επιχείρημα όμως αυτό είναι αλυσιτελές στο πλαίσιο του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως στο μέτρο που δεν αφορά την ίδια την ύπαρξη ενός συνδέσμου μεταξύ του πρώτου σκοπού και του επίμαχου καθεστώτος, και επομένως την καταλληλότητα του τελευταίου, αλλά το ζήτημα κατά πόσον το επίμαχο καθεστώς είναι αναγκαίο για την επίτευξη του εν λόγω σκοπού ή το κατά πόσο θα επαρκούσαν λιγότερο γενικά μέτρα. Κατά συνέπεια, το συγκεκριμένο επιχείρημα πρέπει να εξετασθεί στο πλαίσιο του δεύτερου λόγου ακυρώσεως, μαζί με τα υπόλοιπα επιχειρήματα σε σχέση με το πεδίο εφαρμογής του επίμαχου καθεστώτος (βλ. σκέψεις 187 έως 199 κατωτέρω).

131 Δεύτερον, κατά την προσφεύγουσα, το επίμαχο καθεστώς δεν είναι πρόσφορο για την επίτευξη του πρώτου σκοπού διότι είναι αναποτελεσματικό στο μέτρο που αφορά μόνον τις σχέσεις με τα χρηματοπιστωτικά ιδρύματα της Ένωσης και δεν επαρκεί ώστε να παύσουν οι δραστηριότητες των προσώπων ή των οντοτήτων που εμπλέκονται στη διάδοση των πυρηνικών όπλων.

132 Ωστόσο, πρώτον, η περίσταση ότι ένα μέτρο δεν επαρκεί, αυτό καθαυτό, για την επίτευξη ενός σκοπού ουδόλως συνεπάγεται ότι δεν είναι πρόσφορο για την επίτευξή του, υπό την έννοια της υπομνησθείσας σκέψη 92 ανωτέρω νομολογίας. Το γεγονός δηλαδή ότι το επίμαχο καθεστώς είναι ένα μόνον από τα περιοριστικά μέτρα, τόσο γενικά όσο και ατομικά, που έλαβε το Συμβούλιο προκειμένου να αποτρέψει τη διάδοση των πυρηνικών όπλων και τη χρηματοδότησή της δεν συνεπάγεται ότι είναι παράνομο.

133 Εν συνεχεία, στον βαθμό που, κατά τα φαινόμενα, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το επίμαχο καθεστώς έπρεπε να εφαρμοσθεί επίσης στις μεταφορές κεφαλαίων στις οποίες εμπλέκονται και υπήκοοι της Ένωσης, πέραν των χρηματοπιστωτικών ιδρυμάτων, πρέπει να επισημανθεί ότι, όπως προκύπτει από τη σκέψη 13 ανωτέρω, το άρθρο 30α του κανονισμού 267/2012 προβλέπει ότι τέτοιες μεταφορές υπόκεινται σε ανάλογους περιορισμούς, έστω και αν δεν είναι αυστηρώς πανομοιότυποι, με εκείνους που απορρέουν από το επίμαχο καθεστώς.

134 Τέλος, εφόσον το επιχείρημα της προσφεύγουσας πρέπει να εκληφθεί υπό την έννοια ότι το Συμβούλιο όφειλε να έχει λάβει μέτρα αναφορικά με τις σχέσεις μεταξύ των ιρανικών χρηματοπιστωτικών ιδρυμάτων και εκείνων των τρίτων χωρών, αρκεί η παρατήρηση ότι η Ένωση δεν είναι a priori αρμόδια ως προς αυτές τις σχέσεις, πέραν των περιπτώσεων στις οποίες αναφέρεται το άρθρο 49 του κανονισμού 267/2012, το οποίο καθορίζει το πεδίο εφαρμογής του τελευταίου.

135 Λαμβανομένων υπόψη των προεκτεθέντων, συνάγεται ότι το επίμαχο καθεστώς συνδέεται με τον πρώτο σκοπό, ο οποίος συνιστά θεμιτό σκοπό της ΚΕΠΠΑ, και ότι είναι επομένως πρόσφορο για την επίτευξή του, υπό την έννοια της παρατεθείσας στη σκέψη 92 ανωτέρω νομολογίας.

– Επί του δεύτερου σκοπού

136 Όπως σημειώθηκε στη σκέψη 114 ανωτέρω, ο δεύτερος σκοπός συνίσταται στην άσκηση οικονομικής πίεσης στο Ιράν μέσω της παρακώλυσης της πρόσβασης των ιρανικών χρηματοπιστωτικών ιδρυμάτων και, γενικότερα, των ιρανικών οικονομικών φορέων στη χρηματοπιστωτική αγορά της Ένωσης, ανεξαρτήτως του κατά πόσον οι υποκείμενες στα μέτρα μεταφορές σχετίζονται, αυτές καθαυτές, με τη διάδοση των πυρηνικών όπλων.

137 Η προσφεύγουσα φρονεί ότι το επίμαχο καθεστώς επιδιώκει τον δεύτερο σκοπό και εκτιμά ότι ο τελευταίος δεν είναι θεμιτός δεδομένου, ειδικότερα, ότι δεν αφορά τη διάδοση των πυρηνικών όπλων, αλλά υπαγορεύεται από οικονομικούς λόγους και, ως εκ τούτου, δεν προβλέπεται από την απόφαση 2010/413 και από τον κανονισμό 267/2012. Προσθέτει ότι ο δεύτερος σκοπός θα μπορούσε να δικαιολογήσει κάθε μέτρο βλαπτικό για το Ιράν, την οικονομία του και την κυβέρνησή του, καθώς και κάθε απαγόρευση εμπορικών σχέσεων.

138 Το Συμβούλιο, υποστηριζόμενο από τους παρεμβαίνοντες, εκτιμά ότι, καίτοι το επίμαχο καθεστώς επιδιώκει πράγματι τον δεύτερο σκοπό, κατόπιν της αποτυχίας των προηγούμενων περιοριστικών μέτρων, ο εν λόγω σκοπός είναι εντούτοις θεμιτός, διότι αποβλέπει στο να υποχρεωθεί το Ιράν να αρχίσει διαπραγματεύσεις σχετικά με τη διάδοση των πυρηνικών όπλων ή να την εγκαταλείψει.

139 Μολονότι οι διάδικοι, συμπεριλαμβανομένου και του Συμβουλίου ως εκδότη της αποφάσεως 2012/635 και του προσβαλλόμενου κανονισμού, συμφωνούν ως προς το ότι το επίμαχο καθεστώς επιδιώκει τον δεύτερο σκοπό, η εκτίμηση τους αυτή, ωστόσο, δεν τεκμηριώνεται από την εξέταση των σχετικών διατάξεων των ανωτέρω πράξεων.

140 Συγκεκριμένα, η αιτιολογική σκέψη 5 της αποφάσεως 2012/635, η οποία τίθεται σε εφαρμογή με τον προσβαλλόμενο κανονισμό, αναφέρει μεν, εν γένει, ως λόγο για τη λήψη πρόσθετων περιοριστικών μέτρων το γεγονός ότι το Ιράν δεν συμμετείχε κατ' ουσίαν σε διαπραγματεύσεις σχετικά με το πυρηνικό του πρόγραμμα.

141 Εντούτοις, όπως ήδη σημειώθηκε στη σκέψη 118 ανωτέρω, η αιτιολογική σκέψη 12 της αποφάσεως 2012/635, η οποία αφορά ειδικά το επίμαχο καθεστώς, αναφέρει ότι πρέπει να «αποτραπεί η μεταφορά χρηματοοικονομικών ή άλλων στοιχείων ενεργητικού ή πόρων δυνάμενων να χρησιμεύσουν είτε σε πυρηνικές δραστηριότητες του Ιράν επικίνδυνες από τη σκοπιά της διάδοσης των πυρηνικών όπλων είτε στην ανάπτυξη φορέων πυρηνικών όπλων», εξυπακουόμενου ότι δεν πρέπει να «[παρεμποδισθεί η] συνέχιση του εμπορίου που δεν απαγορεύεται δυνάμει της απόφασης [2010/413]». Η ανωτέρω διατύπωση δεν αναφέρεται στη βούληση να ασκηθεί γενικευμένη οικονομική πίεση στο Ιράν και μνημονεύει μάλιστα ρητώς ότι δεν πρέπει να παρεμποδισθεί το νόμιμο εμπόριο.

142 Το ότι το επίμαχο καθεστώς δεν επιδιώκει τον δεύτερο σκοπό επιβεβαιώνεται, από συστηματικής και από τελολογικής απόψεως, από την ανάλυση της φύσης και του αντίκτυπου των περιορισμών που απορρέουν από αυτό. Συγκεκριμένα, το εν λόγω καθεστώς δεν προβλέπει τη δήμευση ή τη δέσμευση των κεφαλαίων ιρανικών χρηματοπιστωτικών ιδρυμάτων ή άλλων ιρανικών οντοτήτων, αλλά περιορίζει ορισμένους από τους επιτρεπόμενους σκοπούς των μεταφορών κεφαλαίων στις οποίες τα ανωτέρω εμπλέκονται και υποβάλλει τις μεταφορές αυτές σε υποχρέωση προηγούμενης κοινοποίησης και έγκρισης. Ομοίως, βάσει του άρθρου 30β, παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 267/2012, το οποίο θεσπίστηκε με το άρθρο 1, σημείο 15, του προσβαλλόμενου κανονισμού, η μοναδική περίπτωση όπου χωρεί άρνηση μεταφοράς πραγματοποιούμενης για επιτρεπόμενο σκοπό είναι όταν παραβιάζονται ενδεχομένως οι απαγορεύσεις τις οποίες προβλέπει ο κανονισμός 267/2012. Επομένως, μολονότι το επίμαχο καθεστώς συνεπάγεται επιπρόσθετες διοικητικές επιβαρύνσεις για τις υποκείμενες σε αυτό οντότητες και μολονότι περιορίζει ενδεχομένως τη δυνατότητα διενέργειας ορισμένων μεταφορών, δεν είναι προφανές ότι αποβλέπει, αυτό καθαυτό, στην άσκηση οικονομικής πίεσης στο Ιράν παρακωλύοντας εν γένει την πρόσβαση των ιρανικών οικονομικών φορέων στη χρηματοπιστωτική αγορά της Ένωσης.

143 Λαμβανομένων υπόψη των προεκτεθέντων, διαπιστώνεται ότι, παρά τα επιχειρήματα των διαδίκων, τα οποία δεν είναι δυνατόν να υπερισχύσουν της γραμματικής, συστηματικής και τελολογικής ερμηνείας των σχετικών διατάξεων, το επίμαχο καθεστώς δεν επιδιώκει τον δεύτερο σκοπό. Κατά συνέπεια, ο σκοπός αυτός δεν μπορεί να ληφθεί υπόψη κατά την περαιτέρω εξέταση της υπό κρίση προσφυγής, η δε σχετική με αυτόν επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας, η οποία προβλήθηκε στο πλαίσιο του παρόντος λόγου ακυρώσεως, πρέπει να απορριφθεί ως αλυσιτελής.

– Επί της απαιτήσεως ειδικού συνδέσμου μεταξύ του επίμαχου καθεστώτος και των δραστηριοτήτων για τη διάδοση των πυρηνικών όπλων

144 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι από την παρατεθείσα στη σκέψη 98 ανωτέρω νομολογία, καθώς και από την τιτλοφορούμενη «Δήλωση όσον αφορά τα άρθρα 75 και 215 της Συνθήκης [ΛΕΕ]» υπ' αριθ. 25 δήλωση, που προσαρτήθηκε στην τελική πράξη της Διακυβερνητικής Διάσκεψης η οποία υιοθέτησε την υπογραφείσα στις 13 Δεκεμβρίου 2007 Συνθήκη της Λισσαβώνας (ΕΕ 2008, C 115, σ. 346), προκύπτει ότι τα περιοριστικά μέτρα που αφορούν τη διάδοση των πυρηνικών όπλων πρέπει να στοχεύουν ειδικά στις σχετικές με αυτήν δραστηριότητες.

145 Η ίδια διαπίστωση προκύπτει από τις Συστάσεις για μεθόδους εργασίας για αυτοτελείς κυρώσεις της Ένωσης, τις οποίες υιοθέτησε το Συμβούλιο στις 21 Δεκεμβρίου 2011 (έγγραφο 18920/11, στο εξής: Συστάσεις), και από τις κατευθυντήριες γραμμές του Συμβουλίου που αφορούν την εφαρμογή περιοριστικών μέτρων (κυρώσεων) στο πλαίσιο της ΚΕΠΠΑ, της 15ης Ιουνίου 2012 (έγγραφο 11205/12, στο εξής: κατευθυντήριες γραμμές). Συγκεκριμένα, κατά τα έγγραφα αυτά, τα στοχευμένα περιοριστικά μέτρα θα ήταν πιο αποτελεσματικά και θα είχαν ηπιότερες αρνητικές συνέπειες για τους τρίτους από ό,τι οι γενικοί περιορισμοί. Κατά συνέπεια, τα περιοριστικά μέτρα που λαμβάνονται θα πρέπει να αφορούν τις πολιτικές και τις δραστηριότητες που αποτέλεσαν τον λόγο έκδοσης της αποφάσεως της Ένωσης και τα πρόσωπα και τις οντότητες που φέρουν την ευθύνη για αυτές τις πολιτικές και τις δραστηριότητες, και δεν θα πρέπει να υπαγορεύονται από οικονομικούς λόγους. Ωστόσο, κατά την προσφεύγουσα, το επίμαχο καθεστώς δεν αφορά ειδικά ούτε τη διάδοση των

πυρηνικών όπλων ούτε τα φέροντα την ευθύνη αυτής πρόσωπα, αλλά το σύνολο του ιρανικού χρηματοπιστωτικού τομέα. Ομοίως, το εν λόγω καθεστώς υπαγορεύεται από οικονομικούς, κατά βάση, λόγους.

146 Επ' αυτού, πρέπει αρχικώς να επισημανθεί ότι, από τις σκέψεις 98 έως 109 ανωτέρω προκύπτει ότι, καίτοι απόκειται στο Γενικό Δικαστήριο να εξακριβώσει ότι το επίμαχο καθεστώς είναι πρόσφορο για την επίτευξη του σκοπού που συνίσταται στο να αποτραπεί η διάδοση των πυρηνικών όπλων και η χρηματοδότησή της, τούτο δεν συνεπάγεται, ωστόσο, ότι το Συμβούλιο οφείλει να αποδείξει ότι οι οντότητες που θίγονται από το επίμαχο καθεστώς εμπλέκονται πράγματι στη διάδοση των πυρηνικών όπλων.

147 Εν συνεχεία, από την εξέταση που διενεργήθηκε στις σκέψεις 117 έως 135 ανωτέρω προκύπτει ότι το επίμαχο καθεστώς αποβλέπει στην επίτευξη του πρώτου σκοπού, δηλαδή στην παρεμπόδιση των μεταφορών κεφαλαίων που δύνανται, αυτές καθαυτές, να χρησιμεύσουν στη διάδοση των πυρηνικών όπλων. Ως εκ τούτου, το εν λόγω καθεστώς αφορά τη διάδοση των πυρηνικών όπλων και τη χρηματοδότησή της και δεν υπαγορεύεται από οικονομικούς λόγους, δεδομένου, μεταξύ άλλων, ότι δεν επιδιώκει τον δεύτερο σκοπό.

148 Στο μέτρο που η προσφεύγουσα υποστηρίζει, στο πλαίσιο αυτό, ότι το επίμαχο καθεστώς αφορά το σύνολο του ιρανικού χρηματοπιστωτικού τομέα και ότι πρόκειται για ένα μέτρο που ελήφθη «αδιακρίτως», τα επιχειρήματά της θα εξετασθούν στο πλαίσιο του δεύτερου λόγου ακυρώσεως, με τα λοιπά επιχειρήματα σχετικά με το πεδίο εφαρμογής του επίμαχου καθεστώτος (βλ. σκέψεις 187 έως 199 κατωτέρω).

149 Τέλος, η τιτλοφορούμενη «Δήλωση όσον αφορά τα άρθρα 75 και 215 της Συνθήκης [ΛΕΕ]» υπ' αριθ. 25 δήλωση απαιτεί, μεταξύ άλλων, να βασίζονται σε σαφή και διαφανή κριτήρια οι αποφάσεις με τις οποίες επιβάλλονται περιοριστικά μέτρα σε άτομο ή οντότητα. Ωστόσο, αφενός, όπως προκύπτει από τη σκέψη 36 ανωτέρω, το άρθρο 1, σημείο 15, του προσβαλλόμενου κανονισμού, το οποίο εισήγαγε το επίμαχο καθεστώς, δεν συνιστά απόφαση υπό την έννοια της επίμαχης δήλωσης, δεδομένου ότι δεν αφορά συγκεκριμένα άτομα ή συγκεκριμένες οντότητες, αλλά προβλέπει ένα καθεστώς γενικής ισχύος. Αφετέρου, εν πάση περιπτώσει, το κατά πόσον οι διατάξεις που προβλέπουν το επίμαχο καθεστώς είναι αρκούντως σαφείς θα εξετασθεί εν συνεχεία, στο πλαίσιο του τρίτου λόγου ακυρώσεως.

150 Ως προς τις Συστάσεις και τις κατευθυντήριες γραμμές, αυτές διευκρινίζουν μεν ότι τα στοχευμένα περιοριστικά μέτρα επιτρέπουν να περιορίζονται οι αρνητικές συνέπειες για τα πρόσωπα που δεν φέρουν την ευθύνη για εκείνες τις πολιτικές και τις πράξεις που υπήρξαν η αιτία να αναλάβει δράση η Ένωση, είναι δε πιο αποτελεσματικά από ό,τι τα μέτρα που επιβάλλονται αδιακρίτως. Εντούτοις, η γενική αυτή διαπίστωση ουδόλως συνεπάγεται ότι τα γενικά περιοριστικά μέτρα δεν είναι κατάλληλα για την επίτευξη του σκοπού που επιδιώκει το Συμβούλιο, ή ότι το Συμβούλιο δεν θα μπορούσε σε καμία περίπτωση να λάβει τέτοια γενικά περιοριστικά μέτρα, παρά την αρμοδιότητα που του απονέμει το άρθρο 215, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ.

151 Υπό τις περιστάσεις αυτές, πρέπει να απορριφθούν τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας αναφορικά με την απαίτηση ειδικού συνδέσμου μεταξύ του επίμαχου καθεστώτος και των σχετικών με τη διάδοση των πυρηνικών όπλων δραστηριοτήτων.

152 Βάσει όλων των προεκτεθέντων διαπιστώνεται ότι το επίμαχο καθεστώς επιδιώκει τον πρώτο σκοπό ο οποίος είναι θεμιτός. Υπό τις περιστάσεις αυτές, το εν λόγω καθεστώς είναι κατάλληλο υπό την έννοια της παρατεθείσας στη σκέψη 92 ανωτέρω νομολογίας, και επομένως ο πρώτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του δεύτερου λόγου ακυρώσεως ο οποίος αφορά την αναγκαιότητα του επίμαχου καθεστώτος

153 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το επίμαχο καθεστώς, ακόμα και αν έχει λογική συνάφεια με τον σκοπό της ΚΕΠΠΑ τον οποίο επιδιώκει το Συμβούλιο, δεν είναι αναγκαίο για την επίτευξή του, κάτι που συνεπάγεται ότι είναι δυσανάλογο.

154 Προς στήριξη της θέσης της, η προσφεύγουσα προβάλλει τρεις αιτιάσεις. Πρώτον, διατείνεται ότι τα υφιστάμενα κατά τον χρόνο της θέσπισης του επίμαχου καθεστώτος περιοριστικά μέτρα επαρκούσαν προς επίτευξη του σκοπού που επιδιώκει το Συμβούλιο. Δεύτερον, υποστηρίζει ότι το επίμαχο καθεστώς δεν είναι αναγκαίο στο μέτρο που το πεδίο εφαρμογής του είναι υπέρμετρα γενικό περιλαμβάνοντας επίσης μεταφορές και οντότητες που δεν σχετίζονται με τη διάδοση των πυρηνικών όπλων. Τρίτον, η προσφεύγουσα προβάλλει ότι το επίμαχο καθεστώς θα έχει δυσανάλογες αρνητικές συνέπειες για το σύνολο της ιρανικής οικονομίας και του ιρανικού πληθυσμού.

155 Οι λοιποί διάδικοι αμφισβητούν το βάσιμο των επιχειρημάτων της προσφεύγουσας.

156 Προκαταρκτικώς, πρέπει να επισημανθεί ότι η τρίτη αιτίαση της προσφεύγουσας είναι, ουσιαστικά, αλυσιτελής στο πλαίσιο του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως. Συγκεκριμένα, εάν υποτεθεί ότι το επίμαχο καθεστώς μπορεί πράγματι να προκαλέσει εκτεταμένες αρνητικές συνέπειες, η περίσταση αυτή δεν συνεπάγεται ότι δεν είναι αναγκαίο για την επίτευξη του επιδιωκόμενου σκοπού, αλλά ότι, ανεξαρτήτως του ζητήματος της αναγκαιότητάς του, προκαλεί δυσανάλογες δυσχέρειες στα πρόσωπα και τις οντότητες που επηρεάζει. Υπό τις περιστάσεις αυτές, το τρίτο επιχείρημα πρέπει να εξετασθεί στο πλαίσιο του τέταρτου λόγου ακυρώσεως ο οποίος αφορά τη σοβαρότητα των προκαλούμενων δυσχερειών (βλ. σκέψεις 204 έως 214 κατωτέρω).

– Επί της επάρκειας των περιοριστικών μέτρων που ίσχυαν κατά τον χρόνο θέσπισης του επίμαχου καθεστώτος

157 Κατά την προσφεύγουσα, κατά τον χρόνο θέσπισης του επίμαχου καθεστώτος ίσχυαν ήδη ατομικά περιοριστικά μέτρα που αφορούσαν τις εμπλεκόμενες στη διάδοση των πυρηνικών όπλων οντότητες, ενώ μπορούσαν ενδεχομένως να ληφθούν νέα ατομικά μέτρα για άλλες οντότητες. Κατά την απόφαση Bank Melli Iran κατά Συμβουλίου, σκέψη 92 ανωτέρω (EU:T:2009:401, σκέψη 68), τέτοια μέτρα μπορούσαν να διασφαλίσουν ότι τα κεφάλαια των υποκείμενων σε αυτά οντοτήτων δεν θα χρησιμοποιούνται πλέον για τη διάδοση των πυρηνικών όπλων.

158 Στο πλαίσιο αυτό, η προσφεύγουσα εκτιμά ότι δεν μπορεί να ληφθεί υπόψη το επιχείρημα του Συμβουλίου ότι και άλλα πρόσωπα εμπλέκονται στη διάδοση των πυρηνικών όπλων πέραν εκείνων που έχουν ταυτοποιηθεί στο πλαίσιο των ατομικών περιοριστικών μέτρων, καθότι τούτο θα καθιστούσε δυνατή την παράκαμψη της καθιερωθείσας από τη νομολογία υποχρέωσης του Συμβουλίου να αποδεικνύει την εμπλοκή των οικείων προσώπων και οντοτήτων στην εν λόγω διάδοση.

159 Η προσφεύγουσα προσθέτει ότι, πριν από τη θέσπιση του επίμαχου καθεστώτος, ο κανονισμός 267/2012 προέβλεπε ήδη ένα περίπλοκο σύστημα κοινοποίησης και ελέγχου που περιόριζε τις μεταφορές κεφαλαίων καθώς και την παροχή χρηματοπιστωτικών υπηρεσιών από και προς πρόσωπα και οντότητες του Ιράν. Κατά την προσφεύγουσα, βάσει των κανόνων αυτών, οι ευρωπαϊκές τράπεζες υποχρεούνταν ήδη, έστω εμμέσως, να ελέγχουν τις κρίσιμες πληρωμές και εμπορικές σχέσεις, κάτι που συνεπάγεται ότι δεν ήταν αναγκαίο να θεσπισθεί το επίμαχο καθεστώς.

160 Εξάλλου, ουδέποτε αμφισβητήθηκε η αποτελεσματικότητα των περιοριστικών μέτρων, τόσο γενικών όσο και ατομικών, που εφαρμόσθηκαν πριν από τη θέσπιση του επίμαχου καθεστώτος, ενώ μάλιστα επιβεβαιώθηκε με την απόφαση Bank Melli Iran κατά Συμβουλίου, σκέψη 92 ανωτέρω

(EU:T:2009:401). Ομοίως, από τις κατευθυντήριες γραμμές προκύπτει ότι τα ατομικά περιοριστικά μέτρα είναι πιο αποτελεσματικά και θίγουν λιγότερο το νόμιμο εμπόριο από ό,τι τα γενικά μέτρα που ελήφθησαν αδιακρίτως.

161 Πρώτον, όσον αφορά τα ατομικά περιοριστικά μέτρα, πρέπει να σημειωθεί, όπως παρατηρεί και το Συμβούλιο, ότι η εφαρμογή τους προϋποθέτει προηγούμενη αναγνώριση του ότι το οικείο πρόσωπο ή η οικεία οντότητα πληροί ένα από τα κριτήρια που προβλέπει η εφαρμοστέα κανονιστική ρύθμιση. Ως εκ τούτου, ναι μεν, όπως προκύπτει από τη σκέψη 68 της αποφάσεως Bank Melli Iran κατά Συμβουλίου, σκέψη 92 ανωτέρω (EU:T:2009:401), η δέσμευση των κεφαλαίων των οντοτήτων ως προς τις οποίες αποδείχθηκε ότι συμμετέχουν, εμπλέκονται άμεσα ή προσφέρουν στήριξη στη διάδοση των πυρηνικών όπλων μπορεί να διασφαλίσει ότι τα κεφάλαια των οντοτήτων αυτών δεν θα χρησιμοποιούνται πλέον για την προώθηση της διάδοσης των πυρηνικών όπλων, πλην όμως, η δέσμευση αυτή δεν μπορεί να παρακωλύσει τέτοια χρήση των κεφαλαίων των προσώπων και των οντοτήτων εκείνων των οποίων η εμπλοκή στη διάδοση των πυρηνικών όπλων δεν είναι ακόμα γνωστή. Όπως όμως προκύπτει από την έκθεση, στις σκέψεις 125 έως 128 ανωτέρω, των περιστάσεων υπό τις οποίες η προσφεύγουσα είχε παράσχει χρηματοπιστωτικές υπηρεσίες στη Novin, η ύπαρξη τέτοιων προσώπων και οντοτήτων δεν είναι υποθετική, αλλά αντιθέτως αποδείχθηκε στο πλαίσιο διαδικασίας ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου.

162 Δεύτερον, είναι ασφαλώς αληθές ότι, κατά τον χρόνο θέσπισης του επίμαχου καθεστώτος, το άρθρο 30 του κανονισμού 267/2012 προέβλεπε ήδη γενικά περιοριστικά μέτρα που ρύθμιζαν τις μεταφορές κεφαλαίων στις οποίες εμπλέκετο πρόσωπο ή οντότητα του Ιράν (στο εξής: προηγούμενο καθεστώς). Το προηγούμενο καθεστώς προέβλεπε, ειδικότερα, υποχρέωση προηγούμενης κοινοποίησης για ποσό ύψους 10 000 και άνω, καθώς και υποχρέωση προηγούμενης έγκρισης για μεταφορές, πλην ανθρωπιστικών εμβασμάτων, ποσού ίσου ή άνω των 40 000 ευρώ. Η προμνησθείσα έγκριση μπορούσε να μη δοθεί εάν η αρμόδια αρχή μπορούσε βασίμως να θεωρήσει ότι η επίμαχη μεταφορά κεφαλαίων παρέβαινε ενδεχομένως οιαδήποτε από τις απαγορεύσεις ή υποχρεώσεις που προβλέπονται από τον κανονισμό 267/2012.

163 Συναφώς, από τη σύγκριση του προηγούμενου καθεστώτος με το επίμαχο καθεστώς προκύπτει ότι το δεύτερο δεν συνιστά ποιοτικώς νέο καθεστώς, όπως υπαινίσσεται η προσφεύγουσα, αλλά βασίζεται σε επιμέρους διευθετήσεις που σκοπούν στην ενίσχυση του προηγούμενου καθεστώτος.

164 Πράγματι, όσον αφορά τα ιρανικά χρηματοπιστωτικά ιδρύματα, συμπεριλαμβανομένης της προσφεύγουσας, η θέσπιση του επίμαχου καθεστώτος ενίσχυσε τους προβλεπόμενους από το προηγούμενο καθεστώς ισχύοντες περιορισμούς μόνον ως προς τρία σημεία, τουτέστιν, καταρχάς, απαριθμώντας εξαντλητικά τις κατηγορίες μεταφορών που μπορούν να πραγματοποιηθούν, εν συνεχεία, εισάγοντας ένα κατώτατο όριο έγκρισης για τα ανθρωπιστικά εμβάσματα και, τέλος, μειώνοντας το κατώτατο όριο έγκρισης για ορισμένες κατηγορίες μεταφορών. Επιπλέον, οι συνέπειες της πρώτης τροποποίησης μετριάζονται από το γεγονός ότι η απαρίθμηση των σκοπών που επιτρέπονται στο πλαίσιο του επίμαχου καθεστώτος είναι ευρεία, καθότι περιλαμβάνονται, μεταξύ άλλων, τα ανθρωπιστικά εμβάσματα, τα προσωπικά εμβάσματα και οι μεταφορές που συνδέονται με ειδική εμπορική σύμβαση.

165 Η συγκριτική αυτή ανάλυση κλονίζει τον ισχυρισμό της προσφεύγουσας περί του υπέρμετρα γενικού χαρακτήρα και, ως εκ τούτου, περί της μη αναγκαιότητας του επίμαχου καθεστώτος. Συγκεκριμένα, στο μέτρο που η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί ρητώς την αναγκαιότητα του προηγούμενου καθεστώτος και παραδέχεται μάλιστα ότι αυτό ήταν ικανό, μαζί με άλλα μέτρα, να επιτύχει τον σκοπό που επιδιώκει το Συμβούλιο, εσφαλμένα προβάλλει τη μη αναγκαιότητα του επίμαχου καθεστώτος, το οποίο δεν διαφέρει, ως προς τα βασικά του χαρακτηριστικά, από το προηγούμενο καθεστώς.

166 Τρίτον, στο μέτρο που με την επιχειρηματολογία της η προσφεύγουσα αμφισβητεί ουσιαστικά την αναγκαιότητα τόσο του επίμαχου καθεστώτος όσο, εμμέσως, και του προηγούμενου καθεστώτος, καθόσον αμφότερα υποβάλλουν τις μεταφορές μεταξύ των ιρανικών χρηματοπιστωτικών ιδρυμάτων και εκείνων της Ένωσης σε συστηματική επιτήρηση εκ μέρους των αρμοδίων αρχών των κρατών μελών, και όχι σε εσωτερική επιτήρηση των εν λόγω ιδρυμάτων που επίσης προβλέπεται από τον κανονισμό 267/2012, το Συμβούλιο επικαλείται δύο περιστάσεις για να δικαιολογήσει την επιλογή αυτή.

167 Προβάλλει, αφενός, ότι δεν μπορεί να εμπιστευθεί τις ιρανικές τράπεζες όσον αφορά τη διενέργεια προηγούμενων ελέγχων, δεδομένων των κενών που παρουσιάζει το ιρανικό σύστημα καταπολέμησης της νομιμοποίησης εσόδων από εγκληματικές δραστηριότητες και της χρηματοδότησης της τρομοκρατίας, τα οποία διαπιστώθηκαν από την Ομάδα Χρηματοοικονομικής Δράσης (GAFI), έναν διακυβερνητικό οργανισμό ο οποίος έχει αναλάβει να καθορίζει τα πρότυπα και να προωθεί την αποτελεσματική εφαρμογή νομοθετικών, κανονιστικών και λειτουργικών μέτρων για την καταπολέμηση της νομιμοποίησης εσόδων από εγκληματικές δραστηριότητες, της χρηματοδότησης της τρομοκρατίας και άλλων συναφών απειλών που εγκυμονούν κινδύνους για την ακεραιότητα του διεθνούς χρηματοπιστωτικού συστήματος.

168 Αφετέρου, το Συμβούλιο εκτιμά ότι, παρά την υποχρέωση επιτήρησης που επιβάλλεται στα χρηματοπιστωτικά ιδρύματα της Ένωσης, αυτά ενδέχεται να μην είναι σε θέση να εντοπίσουν και να επεξεργαστούν τις ύποπτες μεταφορές, τούτο δε κατά μείζονα λόγο δεδομένου ότι οι οντότητες που εμπλέκονται στη διάδοση των πυρηνικών όπλων τείνουν να αποκρύπτουν την ταυτότητα των μερών που επιχειρούν τις οικείες μεταφορές.

169 Όσον αφορά το πρώτο επιχείρημα του Συμβουλίου, η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί τα πορίσματα του GAFI. Υποστηρίζει, εντούτοις, ότι δεν ασκούν επιρροή στο μέτρο που το επίμαχο καθεστώς δεν αφορά ούτε τη νομιμοποίηση εσόδων από εγκληματικές δραστηριότητες ούτε τη χρηματοδότηση της τρομοκρατίας, αλλά τη διάδοση των πυρηνικών όπλων.

170 Το επιχείρημα αυτό δεν ευσταθεί. Πράγματι, καίτοι οι συγκεκριμένοι τομείς είναι οπωσδήποτε διαφορετικοί, εντούτοις, συνδέονται στενά μεταξύ τους καθόσον συνεπάγονται και οι τρεις τη χρήση κεφαλαίων προς επίτευξη παράνομων σκοπών. Τούτο αποτυπώνεται άλλωστε στον καθορισμό των καθηκόντων του GAFI, καθώς και στο γεγονός ότι οι συζητήσεις που διεξάγονται εντός του οργανισμού αυτού αφορούν επίσης τη χρηματοδότηση για τη διάδοση όπλων μαζικής καταστροφής.

171 Υπό τις περιστάσεις αυτές, πρέπει να γίνει δεκτό ότι τα πορίσματα του GAFI μπορούν να ληφθούν υπόψη στην προκειμένη περίπτωση και επιτρέπουν επομένως να συναχθεί ότι, δεδομένων των κενών που παρουσιάζει το ιρανικό σύστημα καταπολέμησης της νομιμοποίησης εσόδων από εγκληματικές δραστηριότητες και της χρηματοδότησης της τρομοκρατίας, οι ιρανικές οντότητες, και ιδίως τα χρηματοπιστωτικά ιδρύματα, διατρέχουν επίσης αυξημένο κίνδυνο να καταλήξουν να συμμετέχουν, εκουσίως ή εν αγνοία τους, σε μεταφορές ικανές να συμβάλουν στη διάδοση των πυρηνικών όπλων. Τούτο συντρέχει κατά μείζονα λόγο δεδομένου ότι, στο μέτρο που τις συνδεόμενες με τη διάδοση των πυρηνικών όπλων δραστηριότητες διαχειρίζεται η Ιρανική Κυβέρνηση, δεν θα ήταν ρεαλιστικό να αναμένεται να λάβει η ίδια αυτή κυβέρνηση νομοθετικά ή διοικητικά μέτρα για να παρεμποδίσει τη διάδοση αυτή.

172 Ως προς το δεύτερο επιχείρημα του Συμβουλίου, επισημαίνεται ότι, στο απόσπασμα της εκθέσεως του GAFI που αυτό προσκόμισε, πέραν της ενισχυμένης επιτήρησης που ζητείται εκ μέρους των χρηματοπιστωτικών ιδρυμάτων, καλούνται ειδικότερα τα δικαστήρια που είναι μέλη του GAFI να εφαρμόσουν αποτελεσματικά αντίμετρα προκειμένου να προστατεύσουν τους χρηματοπιστωτικούς τους τομείς έναντι των κινδύνων που εγκυμονεί το Ιράν. Η διαπίστωση αυτή συνεπάγεται ότι, κατά την άποψη του GAFI, τα χρηματοπιστωτικά ιδρύματα δεν είναι ικανά, από μόνα τους, να αντιμετωπίσουν προσηκόντως τον εν λόγω κίνδυνο.

173 Στο πλαίσιο αυτό, στη σκέψη 161 ανωτέρω υπομνήσθηκε ότι η ίδια η προσφεύγουσα κατέληξε να παράσχει, εν αγνοία της, υπηρεσίες διαχειρίσεως λογαριασμών σε ιρανική οντότητα που εμπλέκεται στη διάδοση των πυρηνικών όπλων, παρά τα συστήματα εσωτερικού ελέγχου. Υπό τις περιστάσεις αυτές, δεν μπορεί να αποκλεισθεί το ενδεχόμενο να καταλήξει ένα χρηματοπιστωτικό ίδρυμα της Ένωσης, εξίσου ακουσίως, να εμπλακεί σε μεταφορά κεφαλαίων που δύνανται να χρησιμεύσουν στη διάδοση των πυρηνικών όπλων.

174 Ως εκ τούτου, οι περιστάσεις που προβάλλει το Συμβούλιο αποδεικνύουν ότι ένα καθεστώς όπως το επίμαχο ήταν αναγκαίο, παρά τις παράλληλες υποχρεώσεις εσωτερικής επιτήρησης που επιβάλλονται στα χρηματοπιστωτικά ιδρύματα της Ένωσης.

175 Τέλος, δεν μπορούν να γίνουν δεκτά τα συνοψισθέντα στη σκέψη 160 ανωτέρω επιχειρήματα της προσφεύγουσας, τα οποία αντλούνται από το ότι η αποτελεσματικότητα των περιοριστικών μέτρων που εφαρμόσθηκαν πριν από τη θέσπιση του επίμαχου καθεστώτος ουδέποτε αμφισβητήθηκε, ενώ επιβεβαιώθηκε με τις κατευθυντήριες γραμμές.

176 Καταρχάς, καίτοι το Συμβούλιο δεν παρέθεσε συγκεκριμένα στοιχεία τα οποία να αποδεικνύουν ότι διατυπώθηκαν αμφιβολίες ή επιφυλάξεις ως προς την αποτελεσματικότητα των περιοριστικών μέτρων, εντούτοις, από την έκδοση του κανονισμού 423/2007, ο οποίος ήταν ο πρώτος κανονισμός που αφορούσε τη διάδοση των πυρηνικών όπλων, τα ίδια αυτά μέτρα διαδοχικά διευρύνθηκαν, ενισχύθηκαν και διευκρινίστηκαν, κάτι που υποδηλώνει ότι το Συμβούλιο επιδίωκε διαρκώς να αυξήσει την αποτελεσματικότητά τους.

177 Εν συνεχεία, όπως προκύπτει από την σκέψη 161 ανωτέρω, η απόφαση Bank Melli Iran κατά Συμβουλίου, σκέψη 92 ανωτέρω (EU:T:2009:401), απλώς και μόνον επιβεβαίωσε την αποτελεσματικότητα των ατομικών περιοριστικών μέτρων σε σχέση με τα κεφάλαια των υποκείμενων στα ίδια αυτά μέτρα προσώπων και οντοτήτων. Αντιθέτως, από την εν λόγω απόφαση δεν είναι δυνατόν να αντληθούν έγκυρα συμπεράσματα ως προς την εν γένει αποτελεσματικότητα του καθεστώτος περιοριστικών μέτρων που αφορά τη διάδοση των πυρηνικών όπλων.

178 Τέλος, η περιεχόμενη στις κατευθυντήριες γραμμές διαπίστωση, κατά την οποία, κατ' ουσίαν, τα ατομικά περιοριστικά μέτρα είναι εν γένει αποτελεσματικότερα και υπονομεύουν λιγότερο το νόμιμο εμπόριο από ό,τι τα περιοριστικά μέτρα που λαμβάνονται αδιακρίτως, αφενός, ουδόλως συνεπάγεται ότι τα γενικά περιοριστικά μέτρα δεν είναι αναγκαία για την επίτευξη του σκοπού που επιδιώκει το Συμβούλιο, ιδίως οσάκις τα ατομικά περιοριστικά μέτρα αποβαίνουν, αυτά καθαυτά, ανεπαρκή για τον σκοπό αυτό, όπως συμβαίνει εν προκειμένω. Αφετέρου, εν πάση περιπτώσει, όπως προκύπτει από τη διενεργούμενη στις σκέψεις 187 έως 199 κατωτέρω εξέταση των επιχειρημάτων σχετικά με το πεδίο εφαρμογής του επίμαχου καθεστώτος, η προσφεύγουσα εσφαλμένα χαρακτηρίζει το επίμαχο καθεστώς ως μέτρο που ελήφθη «αδιακρίτως».

179 Βάσει των προεκτεθέντων, συνάγεται ότι τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας δεν αποδεικνύουν ότι η θέσπιση του επίμαχου καθεστώτος ή, γενικότερα, ενός καθεστώτος που υποβάλλει τις μεταφορές μεταξύ των ιρανικών χρηματοπιστωτικών ιδρυμάτων και εκείνων της Ένωσης σε συστηματική επιτήρηση εκ μέρους των αρμοδίων αρχών των κρατών μελών δεν είναι αναγκαία λόγω της ύπαρξης άλλων περιοριστικών μέτρων που εφαρμόζονται στο πλαίσιο του κανονισμού 267/2012.

180 Επομένως, η υπό κρίση αιτίαση πρέπει να απορριφθεί.

– Επί του πεδίου εφαρμογής του επίμαχου καθεστώτος

181 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το επίμαχο καθεστώς δεν αφορά τις μεταφορές κεφαλαίων που χρησιμεύουν στη διάδοση των πυρηνικών όπλων, αλλά συνιστά, στην πραγματικότητα, ένα γενικό αποκλεισμό που παρακωλύει κάθε οικονομική δραστηριότητα και κάθε μεταφορά κεφαλαίων μεταξύ

των χρηματοπιστωτικών ιδρυμάτων της Ένωσης και του Ιράν. Συγκεκριμένα, στο μέτρο που το επίμαχο καθεστώς αφορά τον ιρανικό χρηματοπιστωτικό τομέα στο σύνολό του, το Συμβούλιο αδίκως επέβαλε γενικές απαγορεύσεις βάσει γενικεύσεων σε σχέση με το σύνολο των τραπεζών μιας χώρας. Επομένως, το επίμαχο καθεστώς έχει στην πράξη ως αποτέλεσμα να καθίστανται αδικαιολόγητα όλες οι ιρανικές τράπεζες ύποπτες για συμμετοχή στη διάδοση των πυρηνικών όπλων και στη νομιμοποίηση εσόδων από εγκληματικές δραστηριότητες.

182 Το επιχείρημα του Συμβουλίου ότι και άλλα πρόσωπα, πέραν όσων προσδιορίστηκαν στο πλαίσιο των ατομικών περιοριστικών μέτρων, εμπλέκονται στη διάδοση των πυρηνικών όπλων δεν μπορεί να δικαιολογήσει, κατά την άποψη της προσφεύγουσας, το πεδίο εφαρμογής του επίμαχου καθεστώτος. Συγκεκριμένα, το επιχείρημα αυτό δεν αφορά ειδικώς τις τράπεζες, οι οποίες ωστόσο θίγονται περισσότερο από το επίμαχο καθεστώς, αλλά πρόσωπα ή οντότητες εν γένει. Κατά συνέπεια, κατά την προσφεύγουσα, το επίμαχο καθεστώς δεν είναι προσαρμοσμένο στον επιδιωκόμενο σκοπό, δεδομένου ότι επηρεάζει, μετά βεβαιότητας, πολλές οντότητες που δεν εμπλέκονται στη διάδοση των πυρηνικών όπλων και μεταφορές που δεν συνδέονται με αυτήν, προκειμένου να επηρεάσει, ενδεχομένως, ορισμένες που όντως συνδέονται.

183 Η προσφεύγουσα προβάλλει συναφώς ότι το εισαχθέν με τον προσβαλλόμενο κανονισμό κριτήριο που προβλέπει το άρθρο 30β, παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 267/2012, κατά το οποίο μπορεί να απαγορεύεται κάθε μεταφορά κεφαλαίων που «παραβιάζει ενδεχομένως» απαγόρευση ή υποχρέωση που προβλέπεται στον κανονισμό 267/2012, είναι υποθετικό και υπερβολικά γενικό. Κατά την άποψη της προσφεύγουσας, προκειμένου να συνάδει προς την αρχή της αναλογικότητας, η εν λόγω απαγόρευση θα έπρεπε να αφορά μόνον τις μεταφορές κεφαλαίων που «παραβιάζουν» τις επίμαχες απαγορεύσεις ή υποχρεώσεις.

184 Η προσφεύγουσα προσθέτει ότι η περίπτωσή της καταδεικνύει το υπέρμετρα ευρύ πεδίο εφαρμογής του επίμαχου καθεστώτος. Συγκεκριμένα, ακόμα και αν είχε πράγματι εμπλακεί στη διάδοση των πυρηνικών όπλων, όπως διατείνεται το Συμβούλιο, τα εις βάρος της ατομικά περιοριστικά μέτρα ήταν συγχρόνως κατάλληλα και επαρκή προς αποτροπή του κινδύνου που ενέχουν οι μεταφορές κεφαλαίων που διενεργούσε και δεν απαιτούνταν επιπρόσθετα μέτρα. Στο μέτρο όμως που από την απόφαση Bank Mellat κατά Συμβουλίου, σκέψη 16 ανωτέρω (EU:T:2013:39), προκύπτει ότι δεν εμπλεκόταν στη διάδοση των πυρηνικών όπλων, δεν είναι, a fortiriori, αναγκαίο να περιορισθούν οι θεμιτές της δραστηριότητες μέσω του επίμαχου καθεστώτος. Τούτο ισχύει κατά μείζονα λόγο δεδομένου ότι, όπως προκύπτει από την απόφαση του United Kingdom Supreme Court (Ανώτατο Δικαστήριο του Ηνωμένου Βασιλείου) σχετικά με τα εις βάρος της περιοριστικά μέτρα του Ηνωμένου Βασιλείου, η προσφεύγουσα εφάρμοσε ένα σύστημα μέσω του οποίου αποτρέπεται κάθε παραβίαση των περιοριστικών μέτρων που έλαβε το Συμβούλιο Ασφαλείας.

185 Στο πλαίσιο αυτό, η προσφεύγουσα υποστηρίζει επικουρικώς ότι το Συμβούλιο όφειλε, τουλάχιστον, να την εξαιρέσει από την εφαρμογή του επίμαχου καθεστώτος, στο μέτρο που πρόκειται περί τράπεζας η οποία, κατά τις διαπιστώσεις του Γενικού Δικαστηρίου και των βρετανικών δικαστηρίων, δεν εμπλέκεται στη διάδοση των πυρηνικών όπλων και επιδεικνύει τη δέουσα επιμέλεια ώστε να μην καταστεί τέτοια.

186 Η προσφεύγουσα υπογραμμίζει, τέλος, ότι είναι προδήλως δυσανάλογο το ότι το επίμαχο καθεστώς παρακωλύει νόμιμες πληρωμές και επενδύσεις εντός της Ένωσης.

187 Προκαταρκτικώς, διαπιστώνεται ότι τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας σχετικά με την ερμηνεία του κριτηρίου που προβλέπεται στο άρθρο 30β, παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 267/2012, τα οποία προβλήθηκαν κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση και συνοψίσθηκαν στη σκέψη 183 ανωτέρω, είναι απαράδεκτα για τους λόγους που εκτέθηκαν στις σκέψεις 60 και 61 ανωτέρω.

188 Όσον αφορά τα υπόλοιπα επιχειρήματα, πρώτον, η προσφεύγουσα εσφαλμένως διατείνεται, με το επιχείρημα που υπομνήσθηκε στη σκέψη 181 ανωτέρω, ότι το επίμαχο καθεστώς συνιστά «γενικό αποκλεισμό» που παρακωλύει κάθε οικονομική δραστηριότητα και κάθε μεταφορά κεφαλαίων μεταξύ των χρηματοπιστωτικών ιδρυμάτων της Ένωσης και του Ιράν. Πράγματι, όπως προκύπτει από το άρθρο 30 του κανονισμού 267/2012, όπως αυτό τροποποιήθηκε με τον προσβαλλόμενο κανονισμό, το επίμαχο καθεστώς επιτρέπει ρητώς την πραγματοποίηση μεταφορών που εξυπηρετούν τους σκοπούς που αυτό καθορίζει, στις οποίες περιλαμβάνονται, μεταξύ άλλων, τα προσωπικά εμβάσματα, καθώς και οι μεταφορές ποσών που σχετίζονται με ειδική εμπορική σύμβαση.

189 Επιπλέον, καίτοι ο σκοπός του επίμαχου καθεστώτος είναι βεβαίως να παρεμποδίσει τις πραγματοποιούμενες από ιρανικά χρηματοπιστωτικά ιδρύματα μεταφορές που δύνανται να χρησιμεύουν στη διάδοση των πυρηνικών όπλων, η θέσπισή του δεν ενέχει, εντούτοις, καμία καχυποψία του Συμβουλίου ως προς την εκούσια ή συνειδητή εμπλοκή των εν λόγω ιδρυμάτων στη διάδοση αυτή.

190 Δεύτερον, ως προς τις υποχρεώσεις διαδικαστικής φύσεως, ασφαλώς είναι αληθές ότι η υποχρέωση κοινοποίησης εφαρμόζεται σε όλες τις μεταφορές που προσδιορίζονται στο άρθρο 30, παράγραφος 3, στοιχείο α′, του κανονισμού 267/2012. Ομοίως, η υποχρέωση προηγούμενης έγκρισης εφαρμόζεται σε όλες τις μεταφορές του άρθρου 30, παράγραφος 3, στοιχεία β′ και γ′, του κανονισμού 267/2012. Τουτέστιν, οι δύο αυτές υποχρεώσεις εφαρμόζονται τόσο στις μεταφορές που μπορούν να χρησιμεύουν στη διάδοση των πυρηνικών όπλων όσο και σε εκείνες που δεν μπορούν.

191 Εντούτοις, τούτο είναι αναπόφευκτο δεδομένων των σκοπών των εν λόγω υποχρεώσεων, ήτοι να παρέχονται στις αρμόδιες εθνικές αρχές οι πληροφορίες που είναι αναγκαίες προκειμένου να εντοπίζονται εκ των προτέρων και να απαγορεύονται οι μεταφορές που δύνανται να χρησιμεύουν στη διάδοση των πυρηνικών όπλων. Πράγματι, ελλείψει είτε προηγούμενης κοινοποίησης για μεταφορά είτε αίτησης προηγούμενης έγκρισης για μεταφορά, οι προμνησθείσες αρχές δεν μπορούν να αξιολογήσουν τη μεταφορά ούτως ώστε να κρίνουν κατά πόσον μπορεί να πραγματοποιηθεί ή όχι.

192 Υπό τις περιστάσεις αυτές, το γεγονός ότι η υποχρέωση κοινοποίησης και η υποχρέωση προηγούμενης έγκρισης αφορούν μεταφορές που δεν δύνανται να χρησιμεύουν στη διάδοση των πυρηνικών όπλων δεν συνεπάγεται ότι οι εν λόγω υποχρεώσεις δεν είναι αναγκαίες. Επιπλέον, στο μέτρο που οι προβλέπουσες τις ανωτέρω υποχρεώσεις διατάξεις δεν απαγορεύουν, αυτές καθαυτές, την πραγματοποίηση μεταφορών, δεν καθιερώνουν οιονδήποτε «γενικό αποκλεισμό».

193 Τρίτον, στο μέτρο που η προσφεύγουσα προβάλλει, στη σκέψη 182 ανωτέρω, ότι το Συμβούλιο στηρίζεται σε επιχειρήματα που αφορούν όχι ειδικά τις τράπεζες, αλλά πρόσωπα ή οντότητες εν γένει, πρέπει να υπομνησθεί ότι, όπως προκύπτει από τη σκέψη 13 ανωτέρω, το άρθρο 30β του κανονισμού 267/2012, το οποίο θεσπίσθηκε με τον προσβαλλόμενο κανονισμό, προβλέπει παρεμφερείς περιορισμούς για πρόσωπα, οντότητες ή οργανισμούς στο Ιράν που δεν εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του επίμαχου καθεστώτος.

194 Επιπλέον, η επιλογή του Συμβουλίου να προβλέψει ότι το επίμαχο καθεστώς πρέπει να εφαρμόζεται στις μεταφορές στις οποίες εμπλέκονται τα ιρανικά χρηματοπιστωτικά ιδρύματα, ενώ οι υπόλοιπες μεταφορές υπόκεινται σε ένα περιοριστικό καθεστώς που διαφέρει ως προς ορισμένες πτυχές, εμπίπτει στη σχετική ευχέρεια που πρέπει να του αναγνωρίζεται, όπως προκύπτει από τη σκέψη 102 ανωτέρω. Κατά τα λοιπά, η επιλογή αυτή δικαιολογείται από τον ιδιαίτερο κίνδυνο που εγκυμονούν τα ιρανικά χρηματοπιστωτικά ιδρύματα, όπως επισημάνθηκε στη σκέψη 171 ανωτέρω.

195 Τέταρτον, οι ειδικές περιστάσεις της προσφεύγουσας, τις οποίες η ίδια προέβαλε στη σκέψη 184 ανωτέρω, μάλλον επιβεβαιώνουν παρά αναιρούν την αναγκαιότητα του επίμαχου καθεστώτος. Συγκεκριμένα, όπως υπομνήσθηκε στις σκέψεις 125 έως 127 ανωτέρω, η προσφεύγουσα παρέσχε υπηρεσίες διαχειρίσεως λογαριασμών, συμπεριλαμβανομένης της εκτέλεσης εντολών μεταφοράς κεφαλαίων, σε οντότητα που συμμετείχε στη διάδοση των πυρηνικών όπλων, προτού γίνει δημοσίως

γνωστή η συμμετοχή αυτή. Ως εκ τούτου, η προσφεύγουσα κατέληξε, εν αγνοία της, να πραγματοποιεί μεταφορές ικανές να χρησιμεύσουν στη διάδοση των πυρηνικών όπλων, παρά το σύστημα εσωτερικού ελέγχου που αυτή επικαλείται.

196 Υπό τις περιστάσεις αυτές, η υπαγωγή των μεταφορών κεφαλαίων μεταξύ της προσφεύγουσας και των χρηματοπιστωτικών ιδρυμάτων της Ένωσης στο επίμαχο καθεστώς δεν βαίνει πέραν του αναγκαίου μέτρου για την παρεμπόδιση των μεταφορών κεφαλαίου που δύνανται να χρησιμεύσουν στη διάδοση των πυρηνικών όπλων, παρά το γεγονός ότι το Συμβούλιο δεν απέδειξε την εμπλοκή της σε αυτήν, όπως διαπίστωσαν τόσο το Γενικό Δικαστήριο όσο και τα δικαστήρια του Ηνωμένου Βασιλείου.

197 Κατά συνέπεια, η προσφεύγουσα εσφαλμένα υποστηρίζει ότι το Συμβούλιο όφειλε να την αποκλείσει ειδικά από το πεδίο εφαρμογής του επίμαχου καθεστώτος.

198 Πέμπτον, όσον αφορά το υπομνησθέν στη σκέψη 186 ανωτέρω επιχείρημα σε σχέση με τις πληρωμές και τις επενδύσεις εντός της Ένωσης, αρκεί η παρατήρηση ότι από τις σκέψεις 141 και 142 ανωτέρω προκύπτει ότι σκοπός του επίμαχου καθεστώτος δεν είναι να παρακωλύσει το νόμιμο εμπόριο και, συνεπώς, να απαγορεύσει τις νόμιμες μεταφορές.

199 Λαμβανομένων υπόψη των προεκτεθέντων, πρέπει να απορριφθεί η υπό κρίση αιτίαση και, κατά συνέπεια, ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως στο σύνολό του.

Επί του τέταρτου λόγου ακυρώσεως ο οποίος αφορά τις δυσχέρειες που προκαλεί το επίμαχο καθεστώς

200 Πρώτον, όσον αφορά τις δυσχέρειες που εν γένει προκαλεί το επίμαχο καθεστώς, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το τελευταίο είναι γενικευμένο, εφαρμοζόμενο αδιακρίτως και χωρίς ειδική στόχευση, δεδομένου ότι αφορά τον ιρανικό χρηματοπιστωτικό τομέα στο σύνολό του. Το εν λόγω καθεστώς αποδυναμώνει σημαντικά την ιρανική οικονομία και, ως εκ τούτου, θίγει αναπόφευκτα τα πρόσωπα στο Ιράν τα οποία ούτε σχετίζονται με τη διάδοση των πυρηνικών όπλων ούτε μπορούν να επηρεάσουν την πολιτική που ακολουθεί το ιρανικό καθεστώς. Ένα τέτοιο όμως δυσμενές αποτέλεσμα, το οποίο ενδέχεται να έχει επιπτώσεις, πέραν του οικονομικού τομέα, και στον ανθρωπιστικό τομέα, παραδείγματος χάρη όσον αφορά τη διαθεσιμότητα φαρμάκων ζωτικής σημασίας, είναι προδήλως δυσανάλογο και δεν συνάδει προς την ανάγκη αποτροπής τέτοιων επιπτώσεων, την οποία διαρκώς υπενθυμίζει η Ένωση.

201 Η προσφεύγουσα προσθέτει, στο πλαίσιο αυτό, ότι οι προβλεπόμενες από το επίμαχο καθεστώς εξαιρέσεις δεν επαρκούν ώστε να θεωρηθεί ότι συνάδει με την αρχή της αναλογικότητας, δεδομένου ότι είναι άκρως περιορισμένες, επαφίενται στην πλήρη διακριτική ευχέρεια των αρμοδίων αρχών και, όπως προκύπτει από τον τρίτο λόγο ακυρώσεως, αντιβαίνουν στις επιταγές περί ασφάλειας δικαίου και στην απαγόρευση των αυθαιρεσιών.

202 Δεύτερον, όσον αφορά τις δυσχέρειες που προκαλούνται σε αυτήν την ίδια, η προσφεύγουσα προβάλλει ότι αναμφισβήτητα η άσκηση των δικαιωμάτων της και οι ελευθερίες της περιορίστηκαν σημαντικά, δεδομένου ότι το επίμαχο καθεστώς απαγορεύει εν τέλει κάθε μεταφορά πόρων μεταξύ αυτής και της Ένωσης. Στο μέτρο ωστόσο που το επίμαχο καθεστώς δεν είναι απαραίτητο προκειμένου να παρεμποδιστεί η διάδοση των πυρηνικών όπλων ή η χρηματοδότησή της, ούτε συνιστά το λιγότερο περιοριστικό μέτρο ούτε θίγει κατά το ελάχιστο δυνατόν τα δικαιώματά της, πολλώ δε μάλλον δεδομένου ότι ουδέποτε παρείχε στήριξη στη διάδοση των πυρηνικών όπλων, όπως προκύπτει από την απόφαση Bank Mellat κατά Συμβουλίου, σκέψη 16 ανωτέρω (EU:T:2013:39).

203 Οι λοιποί διάδικοι αμφισβητούν το βάσιμο των επιχειρημάτων της προσφεύγουσας.

204 Κατά τη νομολογία, κάθε περιοριστικό οικονομικό ή χρηματοπιστωτικό μέτρο επιφέρει, εξ ορισμού, αποτελέσματα τα οποία προκαλούν ενδεχομένως ζημίες σε οντότητες των οποίων η ευθύνη για την κατάσταση που οδήγησε στη λήψη των επίμαχων μέτρων δεν έχει αποδειχθεί. Η σημασία των σκοπών που επιδιώκει η επίδικη κανονιστική ρύθμιση είναι ικανή να δικαιολογήσει τις, ακόμη και σοβαρές ενίοτε, αρνητικές συνέπειες για ορισμένους φορείς (βλ., συναφώς, απόφαση της 9ης Ιουλίου 2009, Melli Bank κατά Συμβουλίου, T-246/08 και T-332/08, Συλλογή, EU:T:2009:266, σκέψη 111 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

205 Όσον αφορά τις δυσχέρειες που προκαλεί το επίμαχο καθεστώς εν γένει στην ιρανική οικονομία, είναι μεν αληθές ότι το επίμαχο καθεστώς ενδέχεται να έχει ορισμένο αντίκτυπο στην ιρανική οικονομία, στο μέτρο που υποβάλλει τις οικείες μεταφορές κεφαλαίων σε συμπληρωματικές διατυπώσεις και στο μέτρο που η εφαρμογή του μπορεί να συνεπάγεται την απαγόρευση ορισμένων μεταφορών. Εντούτοις, ο αντίκτυπος αυτός είναι περιορισμένος από δύο απόψεις.

206 Αφενός, όπως επισημάνθηκε στη σκέψη 164 ανωτέρω, η απαρίθμηση των σκοπών που επιτρέπονται στο πλαίσιο του επίμαχου καθεστώτος είναι ευρεία, καθότι περιλαμβάνονται, μεταξύ άλλων, τα ανθρωπιστικά εμβάσματα, τα προσωπικά εμβάσματα και οι μεταφορές που συνδέονται με ειδική εμπορική σύμβαση.

207 Στο πλαίσιο αυτό, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι τα ανθρωπιστικά εμβάσματα, τα οποία συνιστούν επιτρεπόμενο σκοπό, περιλαμβάνουν ειδικά τις μεταφορές που αφορούν υγειονομική περίθαλψη ή ιατρικό εξοπλισμό. Επομένως, η προβαλλόμενη από την προσφεύγουσα έλλειψη βασικών φαρμάκων στο Ιράν δεν είναι δυνατόν να αποδίδεται στο επίμαχο καθεστώς αυτό καθαυτό.

208 Αφετέρου, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 187 έως 199 ανωτέρω, το επίμαχο καθεστώς δεν αποτελεί γενικευμένο εμπάργκο, εφαρμοζόμενο αδιακρίτως και χωρίς ειδική στόχευση, δεδομένου ιδίως ότι δεν αποβλέπει στην παρεμπόδιση του νομίμου εμπορίου, όπως απορρέει από την αιτιολογική σκέψη 12 της αποφάσεως 2012/635, την οποία θέτει σε εφαρμογή.

209 Εξάλλου, από την εξέταση του τρίτου λόγου ακυρώσεως κατωτέρω προκύπτει ότι το επίμαχο καθεστώς δεν αντιβαίνει στις επιταγές περί ασφάλειας δικαίου και στην αρχή της απαγόρευσης των αυθαιρεσιών, για τον λόγο ότι η εφαρμογή του φέρεται να επαφίεται στην πλήρη διακριτική ευχέρεια των αρμοδίων αρχών.

210 Όσον αφορά τις δυσχέρειες που υποτίθεται ότι προκαλούνται στην ίδια την προσφεύγουσα, είναι γεγονός ότι η οικονομική της δραστηριότητα, ως χρηματοπιστωτικού ιδρύματος, ενδέχεται να καταστεί πιο δυσχερής λόγω της εφαρμογής του επίμαχου καθεστώτος, το οποίο την υποβάλλει σε συμπληρωματικές διατυπώσεις.

211 Ωστόσο, αφενός, η προσφεύγουσα δεν προσκομίζει κανένα συγκεκριμένο στοιχείο από το οποίο να αποδεικνύεται η έκταση των δυσχερειών που ενδέχεται να υποστεί εξαιτίας του επίμαχου καθεστώτος.

212 Αφετέρου, οι δυσχέρειες αυτές μπορούν να αντισταθμισθούν από τα στοιχεία που μνημονεύθηκαν στις σκέψεις 206 έως 208 ανωτέρω.

213 Υπό τις περιστάσεις αυτές, δεδομένης της ύψιστης σημασίας που έχει η διατήρηση της διεθνούς ειρήνης και της διεθνούς ασφάλειας, που αποτελούν τους τελικούς σκοπούς των μέτρων για την παρεμπόδιση της διάδοσης των πυρηνικών όπλων και της χρηματοδότησής της, οι δυσχέρειες που προκαλούνται τόσο στην ιρανική οικονομία εν γένει όσο και στην προσφεύγουσα δεν είναι δυσανάλογες σε σχέση με τους επιδιωκόμενους σκοπούς.

214 Κατά συνέπεια, ο τέταρτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως

215 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το επίμαχο καθεστώς παραβιάζει τις αρχές της αναλογικότητας και της ασφάλειας δικαίου, την αρχή της απαγόρευσης των αυθαιρεσιών, την υποχρέωση αιτιολόγησης, την απαίτηση να συνοδεύεται κάθε κύρωση από τις απαραίτητες νομικές εγγυήσεις, καθώς και την αρχή της ίσης μεταχείρισης.

216 Διευκρινίζει, πρώτον, ότι το Συμβούλιο δεν ανέφερε τους λόγους για τους οποίους η λήψη των γενικών περιοριστικών μέτρων ήταν αναγκαία ή κατάλληλη προς επίτευξη του επιδιωκόμενου σκοπού.

217 Δεύτερον, προβάλλει ότι το επίμαχο καθεστώς δεν παρέχει, εκ της φύσεώς του, ούτε τις ουσιαστικές ούτε τις διαδικαστικές νομικές εγγυήσεις οι οποίες καθιερώνονται στο άρθρο 215, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ και τις οποίες το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ουσιώδεις για την προστασία των υποκείμενων στα περιοριστικά μέτρα προσώπων και οντοτήτων. Ειδικότερα, κατά την προσφεύγουσα, το εν λόγω καθεστώς, στο μέτρο που απαλλάσσει το Συμβούλιο από την υποχρέωση να καθορίζει κατά πόσον η επιβολή ενός μέτρου εις βάρος συγκεκριμένης τράπεζας είναι δικαιολογημένη, αναγκαία και αναλογική, επιχειρεί αναστροφή του βάρους αποδείξεως. Ομοίως, το επίμαχο καθεστώς προβλέπει ελάχιστες μόνον εξαιρέσεις από την απαγόρευση που καθιερώνει.

218 Στο πλαίσιο αυτό, η προσφεύγουσα προσθέτει ότι τα περιοριστικά μέτρα εις βάρος ιρανικών τραπεζών, στις οποίες συμπεριλαμβάνεται και η ίδια, ακυρώθηκαν από το Γενικό Δικαστήριο λόγω προσβολής των δικαιωμάτων και παραβάσεως των νομικών εγγυήσεων που απολαύουν οι τράπεζες αυτές βάσει του άρθρου 215, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ. Κατά την αντικατάσταση όμως των ατομικών περιοριστικών μέτρων με το επίμαχο καθεστώς, το Συμβούλιο δεν έλαβε συμπληρωματικά μέτρα προκειμένου να άρει τις πλημμέλειες που του προσήψε το Γενικό Δικαστήριο, παρά το ότι το επίμαχο καθεστώς έχει, στο σύνολό του, αρνητικά αποτελέσματα ανάλογα προς εκείνα των ατομικών περιοριστικών μέτρων.

219 Υπό τις περιστάσεις αυτές, η προσφεύγουσα εκτιμά ότι, στο μέτρο που η αρμοδιότητα του Συμβουλίου να λαμβάνει γενικά περιοριστικά μέτρα δεν είναι ευρύτερη από την αρμοδιότητά του να λαμβάνει ατομικά μέτρα, ο παράνομος χαρακτήρας των εις βάρος της ατομικών περιοριστικών μέτρων, ο οποίος διαπιστώθηκε στην απόφαση Bank Mellat κατά Συμβουλίου, σκέψη 16 ανωτέρω (EU:T:2013:39), συνεπάγεται τον παράνομο χαρακτήρα του επίμαχου καθεστώτος ως προς αυτήν.

220 Τρίτον, κατά την προσφεύγουσα, το επίμαχο καθεστώς δεν πληροί τις νομολογιακά καθιερωμένες απαιτήσεις σαφήνειας, ασφάλειας δικαίου και απαγόρευσης των αυθαιρεσιών.

221 Συγκεκριμένα, από καμία διάταξη δεν περιορίζεται η διακριτική ευχέρεια των αρμοδίων αρχών να αρνηθούν την πραγματοποίηση συγκεκριμένης μεταφοράς, δεδομένου ότι οι κρίσιμες διατάξεις αναφέρονται απλώς και μόνο σε κεφάλαια «δυνάμεν[α] να χρησιμεύσουν» στη διάδοση των πυρηνικών όπλων και στο ότι οι αρμόδιες εθνικές αρχές «έχουν εύλογους λόγους να θεωρήσουν» ότι μια μεταφορά «ενδέχεται να είναι κατά παράβαση [προβλεπόμενης] απαγόρευσης ή υποχρέωσης». Τα κατ' αυτόν τον τρόπο οριζόμενα κριτήρια είναι, κατά την προσφεύγουσα, αυθαίρετα και τυχαία.

222 Τέταρτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το επίμαχο καθεστώς παραβιάζει την αρχή της ίσης μεταχείρισης από δύο απόψεις.

223 Συγκεκριμένα, αφενός, το εν λόγω καθεστώς εισάγει δυσμενείς διακρίσεις στο μέτρο που αφορά μόνον τις ιρανικές τράπεζες, ενώ και εγκατεστημένες σε άλλα κράτη τράπεζες διατρέχουν τον ίδιο κίνδυνο να καταλήξουν να στηρίζουν τη διάδοση των πυρηνικών όπλων. Ελλείψει δικαιολογητικών λόγων εκ μέρους του Συμβουλίου, η προσφεύγουσα φρονεί ότι τέτοια διαφορετική μεταχείριση συνιστά δυσμενή διάκριση λόγω εθνικότητας.

224 Αφετέρου, ελλείψει αρκούντως σαφών και συγκεκριμένων κριτηρίων, η προβλεπόμενη από το επίμαχο καθεστώς υποχρέωση προηγούμενης έγκρισης εισάγει δυσμενείς διακρίσεις, όπως προκύπτει από την απόφαση της 1ης Ιουνίου 1999, Konle (C-302/97, Συλλογή, EU:C:1999:271, σκέψη 49).

225 Οι λοιποί διάδικοι αμφισβητούν το βάσιμο των επιχειρημάτων της προσφεύγουσας.

226 Πρώτον, όσον αφορά την αιτιολόγηση της θέσπισης του επίμαχου καθεστώτος, κατά πάγια νομολογία, η υποχρέωση αιτιολογήσεως των βλαπτικών πράξεων, η οποία αποτελεί αναγκαίο συμπλήρωμα της αρχής του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας, έχει ως σκοπό, αφενός, να παράσχει στον ενδιαφερόμενο ικανές ενδείξεις ως προς το αν η πράξη είναι όντως βάσιμη ή αν ενδεχομένως βαρύνεται με πλημμέλεια δυνάμενη να αποτελέσει λόγο αμφισβήτησης του κύρους της ενώπιον του δικαστή της Ένωσης και, αφετέρου, να παράσχει στον δικαστή της Ένωσης τη δυνατότητα ελέγχου της νομιμότητας της πράξεως αυτής (βλ. απόφαση της 15ης Νοεμβρίου 2012, Συμβούλιο κατά Bamba, C-417/11 P, Συλλογή, EU:C:2012:718, σκέψη 49 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

227 Από την επιβαλλόμενη από το άρθρο 296 ΣΛΕΕ αιτιολογία πρέπει να προκύπτει κατά τρόπο σαφή και μη διφορούμενο η συλλογιστική του θεσμικού οργάνου το οποίο εξέδωσε την πράξη, κατά τρόπο ο οποίος να καθιστά δυνατό στον μεν θιγόμενο να γνωρίζει τους λόγους που δικαιολογούν τη λήψη των μέτρων, στο δε αρμόδιο δικαστήριο να ασκεί τον έλεγχό του (βλ. απόφαση Συμβούλιο κατά Bamba, σκέψη 226 ανωτέρω, EU:C:2012:718, σκέψη 50 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

228 Εν προκειμένω, από την αιτιολογική σκέψη 12 της αποφάσεως 2012/635, στην οποία παραπέμπει η αιτιολογική σκέψη 7 του προσβαλλόμενου κανονισμού, προκύπτει ότι «[π]ροκειμένου να αποτραπεί η μεταφορά χρηματοοικονομικών ή άλλων στοιχείων ενεργητικού ή πόρων δυνάμενων να χρησιμεύσουν είτε σε πυρηνικές δραστηριότητες του Ιράν επικίνδυνες από τη σκοπιά της διάδοσης των πυρηνικών όπλων είτε στην ανάπτυξη φορέων πυρηνικών όπλων, θα πρέπει να απαγορευθούν οι συναλλαγές μεταξύ τραπεζών της Ένωσης και ιρανικών τραπεζών και χρηματοπιστωτικών ιδρυμάτων, εκτός εάν έχουν επιτραπεί προηγουμένως από το οικείο κράτος μέλος».

229 Η ως άνω αιτιολογία είναι επαρκής όσον αφορά την έκδοση πράξεως γενικής ισχύος όπως το επίμαχο καθεστώς. Συγκεκριμένα, έγινε κατανοητή από την προσφεύγουσα, η οποία ήταν σε θέση να αμφισβητήσει λεπτομερώς τη νομιμότητα του επίμαχου καθεστώτος, και ιδίως τυχόν μη συμβατότητά του προς την αρχή της αναλογικότητας. Ομοίως, το Γενικό Δικαστήριο είναι σε θέση να ελέγξει τη νομιμότητα του επίμαχου καθεστώτος.

230 Υπό τις περιστάσεις αυτές, η πρώτη αιτίαση της προσφεύγουσας πρέπει να απορριφθεί.

231 Δεύτερον, όσον αφορά τις νομικές εγγυήσεις που απαιτεί το άρθρο 215, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ, δεν είναι δυνατόν να γίνει δεκτή η επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας περί δήθεν σχέσεως μεταξύ του παράνομου χαρακτήρα των ατομικών περιοριστικών μέτρων και του επίμαχου καθεστώτος.

232 Συγκεκριμένα, τόσο στην απόφαση Bank Mellat κατά Συμβουλίου, σκέψη 16 ανωτέρω (EU:T:2013:39), όσο και στις υπόλοιπες αποφάσεις περί ακυρώσεως ατομικών περιοριστικών μέτρων εις βάρος ιρανικών τραπεζών, τις οποίες επικαλείται η προσφεύγουσα, η ακύρωση βασιζόταν στο ότι δεν αποδείχθηκε ότι η οικεία οντότητα πληρούσε πράγματι το κριτήριο που εφάρμοσε ως προς αυτήν το Συμβούλιο, καθώς και σε ορισμένες προσβολές διαδικαστικών δικαιωμάτων που αναγνωρίστηκαν στην εν λόγω οντότητα στο πλαίσιο της εφαρμογής αυτής. Από τις σκέψεις 36 και 105 ανωτέρω προκύπτει όμως ότι, ως μέτρο γενικής ισχύος, το προβλεπόμενο στο άρθρο 1, σκέψη 15, του προσβαλλόμενου κανονισμού επίμαχο καθεστώς δεν στηρίζεται στην εφαρμογή οιουδήποτε κριτηρίου στη συγκεκριμένη περίπτωση της προσφεύγουσας ή άλλης οντότητας, κάτι που συνεπάγεται ότι δεν εφαρμόζεται κατά τον ίδιο τρόπο με τα ατομικά περιοριστικά μέτρα.

233 Υπό τις περιστάσεις αυτές, η ακύρωση των ατομικών περιοριστικών μέτρων εις βάρος της προσφεύγουσας ή άλλων ιρανικών τραπεζών δεν έχει, αυτή καθαυτήν, αντίκτυπο στη νομιμότητα του επίμαχου καθεστώτος, τούτο δε κατά μείζονα λόγο δεδομένου ότι, όπως αναφέρθηκε στη σκέψη 108 ανωτέρω, τα αποτελέσματα του επίμαχου καθεστώτος είναι σαφώς λιγότερο εκτενή από ό,τι εκείνα της δέσμευσης κεφαλαίων.

234 Ως προς τις εγγυήσεις που ενδεχομένως διέπουν το επίμαχο καθεστώς αυτό καθαυτό, αφενός, από τις σκέψεις 98 έως 109 ανωτέρω προκύπτει ότι δεν πρέπει να τύχει εφαρμογής στην προκειμένη περίπτωση η νομολογία σχετικά με τα ατομικά περιοριστικά μέτρα, κάτι που συνεπάγεται ότι δεν μπορεί ειδικότερα να απαιτείται από το Συμβούλιο να αποδείξει ότι οι θιγόμενες από το επίμαχο καθεστώς οντότητες εμπλέκονται πράγματι στη διάδοση των πυρηνικών όπλων. Για τους ίδιους λόγους, το Συμβούλιο δεν όφειλε να αξιολογήσει την περίσταση αυτή κατά τον χρόνο θέσπισης του επίμαχου καθεστώτος.

235 Το Συμβούλιο όφειλε αντιθέτως, κατά το στάδιο θέσπισης του επίμαχου καθεστώτος, να εξακριβώσει την αναλογικότητά του και, ως εκ τούτου, να εξετάσει κατά πόσον η θέσπισή του ήταν πρόσφορη και αναγκαία προς επίτευξη του σκοπού που συνίσταται στην παρεμπόδιση της διάδοσης των πυρηνικών όπλων και της χρηματοδότησή της και κατά πόσο δεν προκαλούσε δυσανάλογες δυσχέρειες στα θιγόμενα πρόσωπα και στις θιγόμενες οντότητες, μεταξύ των οποίων και στην προσφεύγουσα.

236 Από την εξέταση που διενεργήθηκε ανωτέρω στο πλαίσιο του πρώτου, του δεύτερου και του τέταρτου λόγου ακυρώσεως, η οποία επικεντρώθηκε επίσης στην έκταση των επιτρεπόμενων σκοπών των μεταφορών, δεν αποδείχθηκε όμως ότι το επίμαχο καθεστώς δεν συνάδει προς την αρχή της αναλογικότητας.

237 Αφετέρου, η προσφεύγουσα δεν προβάλλει ειδικά επιχειρήματα ως προς τις διαδικαστικές εγγυήσεις που θα έπρεπε να έχουν εφαρμογή στο επίμαχο καθεστώς. Εν πάση περιπτώσει, όπως υπομνήσθηκε στη σκέψη 232 ανωτέρω, το επίμαχο καθεστώς, ως μέτρο γενικής ισχύος, δεν στηρίζεται στη μεμονωμένη εφαρμογή ενός δεδομένου κριτηρίου στη συγκεκριμένη περίπτωση της προσφεύγουσας ή μιας άλλης οντότητας. Υπό τις περιστάσεις αυτές, σε αντίθεση προς τη διαδικασία λήψεως ατομικών περιοριστικών μέτρων, οι απαιτούμενες κατά το άρθρο 215, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ νομικές εγγυήσεις δεν περιλαμβάνουν υποχρέωση του Συμβουλίου να παραθέτει συγκεκριμένους και ειδικούς λόγους για κάθε θιγόμενο πρόσωπο ή για κάθε θιγόμενη οντότητα, υποχρέωση παροχής πρόσβασης στον φάκελο ή δυνατότητα για τα θιγόμενα πρόσωπα ή για τις θιγόμενες οντότητες να υποβάλουν παρατηρήσεις, όπως επίσης δεν περιλαμβάνουν υποχρέωση του Συμβουλίου να λαμβάνει υπόψη τέτοιες παρατηρήσεις.

238 Πράγματι, όσον αφορά μια πράξη γενικής ισχύος όπως το επίμαχο καθεστώς, η βασική νομική εγγύηση διαδικαστικής φύσεως συνίσταται στον πραγματικό δικαστικό έλεγχο της νομιμότητας της επίμαχης πράξεως.

239 Η εγγύηση, ωστόσο, αυτή διασφαλίζεται, αφενός, με την υπό κρίση προσφυγή και, αφετέρου, με τη δυνατότητα αμφισβήτησης της μη έγκρισης των μεμονωμένων εκ μέρους των αρχών των κρατών μελών μεταφορών ενώπιον του αρμόδιου εθνικού δικαστηρίου, το οποίο δύναται, ενδεχομένως, να υποβάλει προδικαστικό ερώτημα στο Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης αναφορικά με το κύρος ή την ερμηνεία των κρίσιμων διατάξεων του κανονισμού 267/2012.

240 Υπό τις περιστάσεις αυτές συνάγεται ότι το επίμαχο καθεστώς δεν αντιβαίνει στο άρθρο 215, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ, και επομένως η δεύτερη αιτίαση της προσφεύγουσας πρέπει να απορριφθεί.

241 Τρίτον, στο μέτρο που τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας σχετικά με τις απαιτήσεις σαφήνειας, ασφάλειας δικαίου και απαγόρευσης των αυθαιρεσιών αφορούν το προβλεπόμενο στο άρθρο 30β, παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 267/2012 κριτήριο, είναι απαράδεκτα για τους λόγους που εκτέθηκαν στις σκέψεις 60 και 61 ανωτέρω.

242 Όσον αφορά τις λοιπές πτυχές του επίμαχου καθεστώτος, πρέπει να επισημανθεί ότι η αρχή της ασφάλειας δικαίου, η οποία αποτελεί γενική αρχή του δικαίου της Ένωσης και επιτάσσει, μεταξύ άλλων, να είναι οι κανόνες δικαίου σαφείς και ακριβείς, τα δε αποτελέσματά τους να μπορούν να προβλεφθούν, ιδίως όταν οι κανόνες αυτοί ενδέχεται να έχουν δυσμενείς συνέπειες για τους ιδιώτες και τις επιχειρήσεις (απόφαση της 18ης Νοεμβρίου 2008, Förster, C-158/07, Συλλογή, EU:C:2008:630, σκέψη 67), εφαρμόζεται βεβαίως όσον αφορά περιοριστικά μέτρα όπως αυτά που προβλέπει το εν λόγω καθεστώς.

243 Ωστόσο, εν προκειμένω, το άρθρο 30, παράγραφος 2, του κανονισμού 267/2012, όπως τροποποιήθηκε με τον προσβαλλόμενο κανονισμό, απαριθμεί εξαντλητικά τις περιπτώσεις στις οποίες χωρεί έγκριση μεταφοράς, ενώ το άρθρο 30, παράγραφοι 3 και 4, προβλέπει τα όρια κάτω των οποίων δεν απαιτείται προηγούμενη κοινοποίηση ή προηγούμενη έγκριση. Επομένως, οι διατάξεις αυτές καθορίζουν, κατά τρόπο αρκούντως σαφή και ακριβή, το πεδίο εφαρμογής των προβλεπόμενων περιορισμών και υποχρεώσεων.

244 Υπό τις περιστάσεις αυτές, η τρίτη αιτίαση της προσφεύγουσας πρέπει να απορριφθεί.

245 Τέταρτον, όσον αφορά την αιτίαση που αντλείται από παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχείρισης, υπενθυμίζεται ότι, κατά τη νομολογία, η αρχή αυτή συνιστά θεμελιώδη αρχή του δικαίου και απαγορεύει να αντιμετωπίζονται κατά διαφορετικό τρόπο όμοιες καταστάσεις ή καθ' όμοιο τρόπο διαφορετικές καταστάσεις, εκτός αν μια τέτοιου είδους αντιμετώπιση δικαιολογείται αντικειμενικώς (απόφαση Bank Melli Iran κατά Συμβουλίου, σκέψη 92 ανωτέρω, EU:T:2009:401, σκέψη 56).

246 Ωστόσο, αφενός, όσον αφορά την προβαλλόμενη διάκριση λόγω ιθαγένειας, στη σκέψη 171 ανωτέρω διαπιστώθηκε ότι οι ιρανικές οντότητες, και κυρίως τα χρηματοπιστωτικά ιδρύματα, διατρέχουν αυξημένο κίνδυνο να καταλήξουν να συμμετέχουν, εκουσίως ή εν αγνοία τους, σε μεταφορές που δύνανται να χρησιμεύουν στη διάδοση των πυρηνικών όπλων. Η περίσταση αυτή δικαιολογεί την προβλεπόμενη από το επίμαχο καθεστώς άνιση μεταχείριση των ιρανικών χρηματοπιστωτικών ιδρυμάτων.

247 Αφετέρου, η προβλεπόμενη στο πλαίσιο του επίμαχου καθεστώτος υποχρέωση προηγούμενης έγκρισης εφαρμόζεται στο σύνολο των μεταφορών μεταξύ οιουδήποτε χρηματοπιστωτικού ιδρύματος στο Ιράν και οιουδήποτε χρηματοπιστωτικού ιδρύματος εντός της Ένωσης, οι οποίες υπερβαίνουν τα ορισθέντα κατώτατα όρια, ανεξαρτήτως της ταυτότητας των οντοτήτων αυτών. Υπό τις περιστάσεις αυτές, η προσφεύγουσα κακώς διατείνεται ότι η υποχρέωση αυτή εισάγει δυσμενείς διακρίσεις, κατά μείζονα δε λόγο δεδομένου ότι οι διατάξεις που την προβλέπουν είναι αρκούντως σαφείς και ακριβείς, όπως διαπιστώθηκε στη σκέψη 243 ανωτέρω.

248 Τη διαπίστωση αυτή δεν αναιρεί εξάλλου ούτε η απόφαση Konle, σκέψη 224 ανωτέρω (EU:C:1999:271), την οποία μνημόνευσε η προσφεύγουσα. Συγκεκριμένα, η απόφαση αυτή αφορά σύστημα έγκρισης πριν από τη μεταβίβαση ακινήτων και, επομένως, δεδομένου ότι εκδόθηκε επί πραγματικών περιστάσεων που διαφέρουν ουσιωδώς από τις επίμαχες εν προκειμένω, δεν ασκεί επιρροή.

249 Υπό τις περιστάσεις αυτές, πρέπει να απορριφθεί η τέταρτη αιτίαση και, κατά συνέπεια, ο τρίτος λόγος ακυρώσεως στο σύνολό του.

250 Δεδομένου ότι απορρίφθηκαν όλοι οι λόγοι ακυρώσεως, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

251 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικασθεί στα δικαστικά έξοδα σύμφωνα με το σχετικό αίτημα του Συμβουλίου.

252 Κατά το άρθρο 138, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, τα κράτη μέλη και τα θεσμικά όργανα που παρεμβαίνουν στη δίκη φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα. Κατά συνέπεια, το Ηνωμένο Βασίλειο και η Επιτροπή φέρουν τα δικαστικά έξοδά τους.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Η Bank Mellat φέρει τα δικαστικά έξοδά της και καταδικάζεται στα έξοδα του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

3) Το Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας και η Ευρωπαϊκή Επιτροπή φέρουν τα δικαστικά έξοδά τους.

Kanninen Pelikánová Buttigieg

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 2 Ιουνίου 2016.

(υπογραφές)